

VALENTIN NICOLAU

CA ZĂPADA ȘI CEI DOI

– piesă în două acte –

Marele Premiu al *Concursului de dramaturgie originală*
„Camil Petrescu“, ediția a VII-a (1999), organizat de
Ministerul Culturii – România

Personaje:

BĂTRÂNUL

CHIRIAȘUL

TELEFONISTA

un POȘTAȘ

și mulți NECUNOSCUȚI

care bat la ușă

Acțiunea se desfășoară într-o garsonieră plină cu mobilă veche, obiecte și amintiri ale anilor în care lumea era o viață trăită.

ACTUL ÎNTÂI

Scena 1

BĂTRÂNUL stă pe marginea patului și respiră aerul dimineții ce intră prin fereastra deschisă.

BĂTRÂNUL: Ce bine mă simt astăzi!... *(Își palpează pe rând parțiale trupului.)* Minunat!... Mai puternic ca ieri. Am un tonus grozav... Mult mai bine ca ieri. Da... Îmi simt trupul perfect... Și capul limpede... *(Se ridică și face câteva mișcări de gimnastică.)* Un, doi, trei, patru... Un, doi... Un, doi... Da, nu-i nici o îndoială că mi-e mai bine... *(Respirând adânc în fața ferestrei.)* Azi e mai plăcut... Lumina e mai blândă... Și lumea mai frumoasă, mai înțeleaptă... Ce bine e să respiri... Îmi simt brațele... Picioarele... Mijlocul... Gâtul... Gândurile sunt așezate. La locul lor... Și aerul are un gust altfel... Fiecare zi în plus e mai bogată, mai scumpă... Bun... *(Închide fereastra și-și caută halatul.)* E cam răcoare, totuși... Unde naiba mi-am pus halatul?!... Uite-l! N-aveai gură să strigi?!... *(Se îmbracă, privindu-se în oglindă.)* Amice, dar tu întinerești pe zi ce trece... Ce-i cu tine? Vrei să te invidieze lumea?... Las' să crape de ciudă... *(Dă roată camerei. Trecând pe lângă rafturile bibliotecii, aranjează cotoarele cărților.)* De ce nu stați cum vă pun eu?... *(Îndreaptă un tablou și șterge praful de pe un altul.)* Nu te mai mișca fără rost, ce naiba!... De unde strângeți atâta praf, nu știu... Praful și pulberea lumii ăsteia. Păcătoase... *(Aranjează ciucurii de la covor.)* Vouă vă arde de joacă... Costică, tu vezi ce harababură e în casa asta? Nu-ți pasă, te doare în cot... *(Se uită la ceas.)* Ce te grăbești așa? Crezi că ți-o ia cineva înainte?... Să nu te prind că trișezi, că ne supărăm... *(Privește camera cu un ochi atent, după care intră în bucătărie.)* Acum merge un ceai adevărat. Când zic adevărat, englezesc spun, din colonii... *(Pune ibricul pe foc și-și pregătește cana.)* Din fostele colonii. Ce-ai fost tu, Anglie, și ce-ai ajuns! Doar numele ți-a mai rămas... Un vârful de zahăr, atât... Ce-i prea mult strică... Mai avem lămâie?... Mai era o jumătate... Câteva picături. Tot sunt bune... *(Deschide frigiderul.)* Ce să ciugulim noi, domnule?... Un pic de brânzică?... *(Vorbind mai tare.)* Știu, tu vrei lapte. Avem. Trebuie să mai cumpărăm o sticlă, că se termină... Dar să știi, poți să te și superi, nu mai cumpăr de la prăvălia din colț. A devenit urâcios băcanul de nu se poate. E mereu îmbufnat. O vorbă nu mai poți schimba cu el. Tot timpul e grăbit și plin de draci... Eu vorbesc, el dispare în magazie. Îl întreb ceva, răspunde îmbufnat și în doi peri... S-a lins pe bot să-i mai fiu client... Și un client ca mine nu-i de colo. Îi bag bani în buzunar de când și-a deschis prăvălia. Cât timp a trecut, Doamne? în ce an suntem noi acum?... Zii, Costică, în ce an?... În fine, a deschis-o într-o luni pe... pe douăzeci și doi aprilie una mie nouă sute treizeci și opt. Ce an... Ce vremuri, mon cher... Și ce de plecaciuni făcea. „Dar, vă rog, poftiți! Avem șerbet de-ăla, de-ăla... Cașcaval de oaie, stafide grecești... Toate sub prețul pieței. Clientul nostru, stăpânul nostru...” Numai zâmbet și

miere... Și-acum, un moș ursuz. Parcă și-a înghițit limba. El pierde, nu eu... Nu ți-l mai încălzesc că știu că așa îți place. Dar îți spun încă o dată, nu te îngrijești deloc. Te dai tinerel, până într-o zi când o să răcești. Ai și tu o vârstă, de ce nu vrei să recunoști... Atunci să te ții, când or da toate năvală. Gâtul, nasul... Capul... De cap trebuie să ai mare grijă. Acolo stă viața ta. Nu-ți bate joc... Dar, ce, tu asculți? Ai ascultat vreodată?... Eu ți-l dau rece, însă o să-mi dai dreptate într-o zi... Bun... Să știi că poftesc la niște biscuiți. Ce ți-e și cu poftele astea. Tragi după ele toată viața... *(Revine în cameră, ducând pe o tavă micul dejun. Cu voce normală.)* Brânzică, lăptic și biscuiți delicioși. Să știi că eu mă așez... Costică, vii odată la masă?!... Nu-ți torn laptele decât după ce te așezi. Vrei și biscuiți?... Costică!... Unde ești, măi, păcătosule? Ai adormit din nou?... Sau nu cumva ai șters-o la dame?... Înțeleg să te dai în vânt după ele, dar nici chiar așa. Ți-au luat mințile... Avem o vârstă, ce naiba, nu mai suntem puștani să ne aprindem cu una cu două... Vezi, asta te strică pe tine. Nu rezisti în fața femeii... Nu mă întreba prin câte am trecut și eu, cât am pătimit de pe urma lor. Nu mă întreba... Timpul le domolește pe toate... Costică, Costică... Ne iau mințile... *(Deschide fereastra și privește în stradă.)* Când îți spun eu că ești nebun, nu mă crezi. Ce cauți pe acoperiș? Ești într-o doagă?... Treaba ta. Eu mă așez la masă... Și dacă vrei să știi, nu-mi pasă. Și pe deasupra am să ascult și placa ta preferată... *(Pune un disc pe platanul picupului.)* Ce muzică!... Care-i, domn'e, misterul, ce-i vraja asta numită muzică? Răspunde-mi!... Nimeni nu poate spune. Minunile nu pot fi explicate... Auzi?... Știu că tragi cu urechea... Nu vrei să vii... Să fii sănătos. Ești un fraier!... *(Se apucă de mâncat.)* Grozavă brânză... Dacă mă rogi, pot să-ți fac și-un sandviș cu unt și parizer... Biscuiții ăștia sunt o minune... Am să beau și-o gură de lapte. Excelent!... Răcoritor și dulce... Mi-aduce aminte de... *(Rămâne pentru câteva clipe tăcut și cu privirea fixă.)* Ai grijă de cap. Acolo ce mai rămâne câte ceva din viața ta, din puterea pe care ai avut-o... Așa-i, Costică, cum spun eu. Bătrânii au o mare responsabilitate. Să ducă mai departe amintirile... Sunt oameni care nu mai există decât în mintea mea. Eu ce-i mai țin în viață... Vorba vine... Ți-am băut tot laptele... Și tu ești ursuz și cu fundul în sus. Dacă și tu taci... Ultimul cu care am stat de vorbă așa, pe îndelete, ca oamenii... Câți ani să fie?... *(Se scutură din amorțeală și devine brusc preocupat de strânsul mesei.)* Azi e o zi mai frumoasă ca ieri și eu mă simt excelent... Sănătos și cu poftă de viață... *(Renunță la strânsul mesei și scoate din dulap un album cu fotografii.)* Uite, domnule, ce lume a fost odată! Îmi plăcea să mă îmbrac șic... Acum, la ce bun?... Vine seara și mă culc... Și călătoream al naibii... Ce, acum nu călătoresc? Mă duc la piață, în parc, la cimitir... Uite-aici! Eram la munte cu Tony și cu Anca. S-au dus și ei. Oale și ulcele... Ne-a fotografiat Emilia. Ce femeie, Doamne!... Îmi spunea: uită cum e să ai mâini, fii numai îmbrățișare... Și uitam. Uitam, așa cum clipa uită să treacă... Clipele de azi nu uită... Era într-o joi, pe după-amiază. Mai precis între trei și patru după-prânz... Așa-i, că la patru pleca telecabina. Emilia purta pantaloni de schi și o haină albastră, cu eșarfă violet-închis... Ți-am mai povestit eu toate astea?... *(Se duce la fereastră.)* Nu te interesează, nu vrei să asculți?... Ești un prost! Habar n-ai ce-a fost!... Ce viață am dus noi... *(Scoate din*

rafturile bibliotecii o carte din care începe să citească. O abandonează. Ia o altă carte pe care abia dacă o răsfoiește.) Le-am citit pe toate... Ce moarte urâtă a avut Emilia. Cum poate bătrânețea să stâlcească chipul unei femei... Când am văzut-o ultima oară, nici n-am recunoscut-o... M-a iubit mult... Și eu?... Mai bine mă duc la cimitir... Asta nu-mi place la mine, sunt puturos... *(Se uită la ceas.)* Acum, dacă plec, mă prinde căldura, autobuzele sunt aglomerate... Zău, mai bine mă duceam la cimitir. Schimbam o vorbă cu prietenii, cu rudele. Am și vreo două iubite îngropate acolo. Restul sunt împrăștiate care pe unde... *(Se aud bătăi în ușa de la intrare.)* N-ai cum să-i determini pe toți să moară într-un loc ca să-i îngropi în același cimitir... Ce bine ar fi să te plimbi pe alei și să-i întâlnești pe toți... *(Bătăile în ușă devin insistente. Se aude o voce care strigă: „E cineva acasă?”)* Să schimbi o vorbă, o amintire... *(Sesizează, în sfârșit, zgomotul. Speriat, se duce către ușă.)* E cineva la ușă?... Ce, azi e ziua de pensie?... Nu m-am prostit eu în așa hal... Care ești și ce vrei?

VOCEA NECUNOScutULUI: În legătură cu anunțul. Mă interesează să închiriez camera.

BĂTRÂNUL: Ce cameră, domn'e?!

VOCEA NECUNOScutULUI: Camera, garsoniera...

BĂTRÂNUL: Și ce treabă am eu?

VOCEA NECUNOScutULUI: Așa scrie în anunț. Sun la ușă de cinci minute, dar cred că-i stricată soneria. Să nu fie nimeni acasă?

BĂTRÂNUL: Las-o să fie stricată! La ce mi-ar folosi? Știu eu bine când vine poștașul cu pensia.

VOCEA NECUNOScutULUI: Deci nu știți nimic...

BĂTRÂNUL: N-am nimic de închiriat! E o greșeală.

VOCEA NECUNOScutULUI: Dar e dată la ziar...

BĂTRÂNUL: O fi vecinul din stânga. A murit acum vreo lună.

VOCEA NECUNOScutULUI: De-aia nu răspunde. Și vrea să închirieze?

BĂTRÂNUL: Habar n-am. Întreabă-l!

VOCEA NECUNOScutULUI: Mă scuzați.

BĂTRÂNUL *(revenind în cameră):* Ei drăcie!... Să închiriez eu casa mea?! Ce-am înnebunit?! Să deschid eu ușa unui necunoscut? Țștia mă cred ramolit... Să-mi dea una în cap și să-mi ia albumele cu fotografii. Diploma de liceu. Pălăria mea colonială și binoclul de teatru. Nu sunt eu fraierul ăla... Părea totuși un om la locul lui... Căuta și el o cameră de închiriat... A greșit ușa. O fi vecinul. Adică nepotu-său, că parcă avea un nepot. Lui i-o fi rămas garsoniera, și vrea acum s-o închirieze... Am fost cam dur cu omul... *(Se duce și deschide ușa de la intrare. Negăsind pe nimeni, se întoarce în cameră.)* A plecat. Ce urăcios sunt... Omul a fost politicos și eu l-am tratat cu răceală. Poate că avea chef de vorbă, mai schimbam și noi o impresie, o amintire... M-am enervat ca prostul... Acum o lună, sau două săptămâni? Săptămâna trecută?... Când a murit moșul ăla, Doamne?... Ce importanță are. Era surd săracu', nu puteai schimba un cuvânt cu el. S-a dus ăsta. Era un hodorog și zicea că-i mai tânăr decât mine cu cinci ani... Sau cu cinșpe?... Să fie sănătos, eu mă simt mai bine. Am tonus... Uite un

păianjen! De unde ai apărut, drace?... Ce ochi am! Privire de șoim... (*Strigând pe fereastră.*) Costică, habar n-ai ce bine mă simt! Și-mi aduc aminte că Emilia avea câțiva pistrui în plus, de la soare. Era fix patru fără douăzeci!... (*Se aud din nou bătăi în ușă.*) Ți-am spus eu că se întoarce?! Am spirit de anticipare... Nu mai bate, că aud perfect! (*Deschide ușa de la intrare. În fața lui se află CHIRIAȘUL.*)

CHIRIAȘUL: Bună ziua...

BĂTRÂNUL: Nu te lași. Ești încăpățânat. E și asta o calitate.

CHIRIAȘUL: În legătură cu...

BĂTRÂNUL: Ce, crezi că am uitat? Poate n-am fost clar, dar de uitat, nici vorbă. Cum ți-am mai spus...

CHIRIAȘUL: Nu mie.

BĂTRÂNUL: Oi fi altul... Nu prea ești vorbăreț.

CHIRIAȘUL: Am limbariță, am gura spartă și turui toată ziua. Are vreo importanță?... Vreau să văd camera... (*Intră în cameră, trecând pe lângă bătrân.*) E de modă veche... Îmi place.

BĂTRÂNUL: Nepotul cred că se ocupă de...

CHIRIAȘUL: Eu nu tratez cu intermediarii. Dumneavoastră sunteți proprietarul?... Bun, atunci cu dumneavoastră vorbesc. Cât cereți pe chirie?... Vreți în avans?... Pe o lună?... Pe două?... Mai mult de două luni în avans nu dau... Plus cheltuielile de întreținere.

BĂTRÂNUL: Nici nu te cunosc. Nu știu cine ești, ce viață ai dus... Mai bine mai vorbim...

CHIRIAȘUL: Plătesc și nu fac stricăciuni. Telefon aveți?

BĂTRÂNUL: Este, dar nu folosește la nimic... Vecinul era cu...

CHIRIAȘUL: Ce fotografii interesante! Sunt din secolul trecut?... Câte cărți vechi! Și reviste... Televizorul merge?... Și ziare vechi...

BĂTRÂNUL: Mai bune ca astea de azi. Aveai ce citi... Mai spune-mi ceva despre tine sau mai bine îți povestesc eu despre cum am fost la...

CHIRIAȘUL: Ca să nu avem discuții pe urmă, trebuie să aflați din prima că fumez, mă culc târziu și mă scol și mai târziu. Nu mă îmbăt decât foarte rar. Îmi spal și gătesc singur.

BĂTRÂNUL: Cu dragostea cum stai?

CHIRIAȘUL: Îmi plac femeile și, chiar dacă am chef să aduc câte-o curvă, renunț, că mă enervează să stea pe capul meu... O sută pe lună e bine?

BĂTRÂNUL: Grăbit mai ești... Să nu ne pripim! Vecinul are o cameră... (*Între timp, CHIRIAȘUL răsfoiește albumul cu fotografii.*) Ți-am spus eu. Vrei să le vezi și pe celelalte?

CHIRIAȘUL: Atunci mă duc să-mi aduc bagajul... (*În drum spre ușă.*) Și cânt la muzicuță!

(*CHIRIAȘUL iese din cameră. Năucit, BĂTRÂNUL se așează pe un scaun.*)

BĂTRÂNUL: Să-și aducă lucrurile?... În casa mea?... (*Se ridică și se duce în dreptul ferestrei.*) Costică, e unul care vrea să dea buzna în casa noastră!... (*Pentru*

sine.) Azi nu e mai bine ca ieri... Costică, dacă mi se face rău?... Respiră adânc, liniștește-te... Îi spui c-a fost o neînțelegere. O să înțeleagă un om bătrân care nu prea aude, are mintea confuză... (Cu glas tare.) Costică, unde naiba umbli?... (În cameră intră CHIRIAȘUL, aducând un pachet.) Unde ești, Costică?!...

CHIRIAȘUL: Cine e Costică?

BĂTRÂNUL (*surprins și speriat*): Motanul meu.

CHIRIAȘUL (*căutând cu privirea prin cameră*): Eu aici o să stau... (*Ridică receptorul telefonului.*) Are ton.

BĂTRÂNUL: Nu sună niciodată.

CHIRIAȘUL: Dumneavoastră, unde?

BĂTRÂNUL (*ezitând*): Nu-i o problemă... Nu-ți face griji.

CHIRIAȘUL: Corect, nu-i treaba mea.

BĂTRÂNUL: E loc destul... Așa sunt neînțelegerile... Aud mai prost, înțeleg mai greu..

CHIRIAȘUL: Bine că vă mișcați încă... Atunci eu mă instalez... Despachetez.

BĂTRÂNUL: Să nu ne grăbim! Mai bine că n-ai adus și bagaje.

CHIRIAȘUL: Astea-s toate. Bagajul celui care umblă după noroc trebuie să fie ușor. Periuța, pasta de dinți și aparatul de ras le-am cumpărat acum, de la magazinul din colț.

BĂTRÂNUL: Și hainele?

CHIRIAȘUL: Ce-i pe mine e și în șifonier... Acum aș vrea să mă instalez. Să mă fac comod... Să stau liniștit în noua mea cameră. Singur, în noua mea casă.

BĂTRÂNUL (*retrăgându-se jenat spre bucătărie*): Mă scuzați... (*Î șoaptă.*) Costică, simt că înnebunesc.

(*BĂTRÂNUL se întoarce în fugă și ia albumul cu fotografii, după care intră în bucătărie. CHIRIAȘUL se întinde pe pat și începe să cânte la muzicuță.*)

Scena 2

Aceeași garsonieră, mai multă dezordine. Televizorul funcționează. CHIRIAȘUL vorbește la telefon.

CHIRIAȘUL: Eu ți-am dat adresa. Dacă vrei să vii, vii... Nu vă dă voie?... Orice, numai prin telefon să fie. Asta e... Cu banii pe jumate de oră de telefon îmi iau una de pe stradă... Asta s-o crezi tu! Numai defecții cred că e mai bine prin telefon... Și ce zici că știi să faci?... Nu-i rău. Ia-o pe rând... Nu-mi place că te miorlăi... Cum să mă simt? La fel. Plictisit... Vă plătește bine?... Bine, te las să... Să-mi închipui ce? Nu-mi place să fiu pitic. Mai bine uriaș... N-ai deloc imaginație... Vorbesc cât vreau. Eu plătesc, așa că spun ce-mi vine... Cum arăți?... Ești grasă?... E bine, că mie-mi plac uscatele... Chestiile astea se înregistrează?... Nu ne-ascultă nimeni?... Atunci ce te chinui așa? Fii aturală... N-ai cum să umbli acolo, că am pantalonii pe mine... De ce să

am chef?!... Știu eu?... Ce găfâi așa, te aleargă careva?... Relaxează-te... *(Intră în bucătărie și aprinde lumina. BĂTRÂNUL doarme pe canapea. CHIRIAȘUL deschide frigiderul și dulapul de unde scoate alimente, farfurii și tacâmuri.)* Iar începi cu găfâiala? Auzi, mai bine spune-mi cum se fac șnițelele? Prin ce se dau mai întâi, prin ou sau prin făină?... Dar ce știi tu să faci, scumpo? Păpușă, de ce nu te-ai angajat tu telefonistă la Primărie?! *(Îchide telefonul și privește nedumerit alimentele.)* Unde or găsi nepriceputele astea, nu știu.

BĂTRÂNUL *(pe jumătate adormit):* Ce vrei?

CHIRIAȘUL: Nimic. Mi s-a făcut foame... *(Stinge lumina și revine în cameră.)* Cu banii pe telefon îmi luam una în carne și oase, care știe să și gătească. *(Privește televizorul. Pe post tocmai se derulează un concurs cu întrebarea „Cine a inventat prezervativul?” „Ia un pix și notează numărul de telefon afișat pe ecran.”)* Cine dracu’ l-a născocit?... *(Caută prin dicționare, fără succes.)* Ați băgat toate prostiile, toate nimicurile, și cauciucul ăsta care a schimbat lumea, nu. *(Ridică receptorul și formează un număr de telefon.)* Tot eu sunt... M-am răzgândit... Nici șnițele nu mai vreau... Tac dacă-mi spui cine a inventat prezervativul... De ce nu știi, puișor?... N-oi fi tu birou de informații, dar ai o meserie. Nu v-a făcut și vouă niște cursuri de specialitate? Califică-te, fetițo, atunci, la locul de muncă... Dacă vrei să faci pe curva, trebuie să știi. Știi și câștigi!... Asta nu-mi place la tine, n-ai habar de teorie! *(Închide telefonul. Ridică din nou receptorul și formează numărul notat.)* Alo, da... Vreau să dau răspunsul. Da, la întrebarea „Cine a inventat prezervativul?”... Un bou! Un sadic! Un onanist!... *(Închide telefonul și se trânteste pe pat.)* Bicicleta–871, James Starley... Motorul cu abur–765, James Watt... Telefonul–876, Graham Bell. Alt inconștient... *(În cameră intră BĂTRÂNUL îmbrăcat în pijama.)*

BĂTRÂNUL: Știi ceva carte.

CHIRIAȘUL: Ce vă închipuiți?...

BĂTRÂNUL: Se dau mai întâi prin făină. Apoi prin ou bine bătut, și pe urmă direct în tigaia cu ulei încins.

CHIRIAȘUL: Ați tras cu urechea.

BĂTRÂNUL: N-a fost nevoie. Surd să fiu și tot te aud la cum urli... Ți-e foame?

CHIRIAȘUL: Mi-e lene...

(BĂTRÂNUL se întoarce în bucătărie, aprinde luminii și se apucă de gătit.)

BĂTRÂNUL *(cu glas tare):* Așa-i că de când au apărut prezervativele s-a întors lumea cu fundul în sus? S-a rupt ceva între bărbat și femeie. Muierea și-a luat-o în cap, a scăpat de spaima că rămâne grea. Rămâne doar dacă vrea ea... Tot guma asta diabolică l-a prostit și pe bărbat. S-a apucat de prostii... Pe vremea mea...

CHIRIAȘUL: Dă-i dracu’ de poponari! Dacă mai bagă o dată concursul ăsta, îi sun și-i înjur.

BĂTRÂNUL: E scump telefonul... Fii mai chivernisit!

CHIRIAȘUL: Eu plătesc cheltuielile de întreținere. Așa că fac ce vreau... De ce nu vă mutați? M-ați mințit, nu mai aveți nici o casă.

(BĂTRÂNUL intră în cameră.)

BĂTRÂNUL: Asta-i treaba mea. Și nu mă face mincinos! Când ți-am închiriat, nu s-a pus problema unde o să stau eu. Nici tu nu mi-ai dat banii pe chirie în avans.

CHIRIAȘUL: Eu vreau să stau singur. Clar?... Mă apuc de lucru și n-am chef de cicăleală.

BĂTRÂNUL: N-a trecut nici măcar o zi și ai și început să dictezi în casă la mine?!... Uite ce dezordine!... *(Se apucă să aranjeze lucrurile.)* Totul e dat peste cap...

CHIRIAȘUL: Asta-i casă sau muzeu?

BĂTRÂNUL: E cea mai cumplită zi din viața mea!

CHIRIAȘUL: Iarăși exagerați.

BĂTRÂNUL: Nu permit să!... Nu permit!... De ce i-ai gonit pe oamenii care veniseră după cameră?

CHIRIAȘUL: Că s-a dat. Nu mai era de actualitate.

BĂTRÂNUL: Poate aveau chef de vorbă. De-acum încolo, eu răspund, eu deschid ușa. Să fie clar!

CHIRIAȘUL: Poate altă ușă.

BĂTRÂNUL: Costică, ăsta mă omoară!... Costică!...

CHIRIAȘUL: Motanul e în călduri. Cel puțin o săptămână nu mai calcă pe-aici. Bine ar face să nu mai vină deloc. Urăsc pisicile.

BĂTRÂNUL: Ești un criminal! Pe mine mă bagi în mormânt, pe Costică îl izgonești. Doamne, ce-am făcut!... Mai bine ne oprim aici.

CHIRIAȘUL: De acord. Somn ușor.

BĂTRÂNUL: Nu! Ne despărțim acum și definitiv. Îți găsești o altă cameră.

CHIRIAȘUL: O prefer p-asta. Îmi plac antichitățile.

BĂTRÂNUL: Tu înțelegi că e prima noapte când nu dorm în patul meu?!... Uite ce-i aici! În pat se ține scrumiera?... Nu vezi că pute?... *(Ia scrumiera și aranjează patul.)* Cearșaful trebuie să stea întins...

CHIRIAȘUL: Asta e camera mea! ăsta e patul meu!

BĂTRÂNUL: Bine, dă-mi una în cap, ia-mi fotografiile... Ia tot!... Hai, dă-mi una, ia-mi binoclul de teatru... *(Țipând.)* Săriți că mă omoară! Mă jefuieste!... Săriți... Mi-a luat patul... *(Cu glas normal, dar tremurat.)* Nu sare nimeni în ajutor?... Poți să mori ca un câine...

CHIRIAȘUL: Hai să facem o convenție.

BĂTRÂNUL: Eu nu negociez cu bandiții. Nu mă târguiesc cu... La mijloc e liniștea și casa mea... Ai văzut câți alții voiau să închirieze?... Fără să mișc un deget. Dar și când... Am destui mușterii de unde să aleg.

CHIRIAȘUL: Altă dată. Acum s-a dat.

BĂTRÂNUL: M-am grăbit, recunosc... Știi cum se dă un anunț?...

CHIRIAȘUL: Eu doar le citesc.

BĂTRÂNUL: Nu credeam că sunt atâția care...

CHIRIAȘUL: Dai un anunț că vinzi un șurub și te trezești cu zece la ușă.

BĂTRÂNUL: Atunci, caută-ți altă cameră!

CHIRIAȘUL: Vreți banii în avans?!... Asta-i problema?... *(Scoate din buzunar niște bancnote pe care le aruncă pe masă.)* Uite banii!

BĂTRÂNUL: Nu banii sunt importanți...

CHIRIAȘUL: Ba da! Nu vreau să plătesc în ore-conversație... V-am văzut că sunteți flămând după vorbe, lihnit să vorbiți cu cineva... Să nu amestecăm lucrurile, atât vă spun! Eu plătesc cu bani. O să vă dau să vă săturați... Bani. Bani și-atât!

(BĂTRÂNUL rămâne o clipă cu privirea pe banii aruncați pe masă, apoi, fără să spună nimic, intră în bucătărie.)

CHIRIAȘUL *(nervos):* Credeți că mă puneți la respect cu tăcerea asta superioară?... Așa credeți?... Nu plec nicăieri! Trebuie să rămân aici... Am să reușesc. Lucrurile se vor schimba... Ce v-ați uitat așa la mine? Vreți să spuneți că sunt nebun?... Că am luat-o razna? *(În cameră intră BĂTRÂNUL, ducând o farfurie cu șnițele.)*

BĂTRÂNUL: S-au cam ars, dar sunt șnițele... Mănâncă, se răcesc... Bătrânii și nebunii trăiesc altundeva decât în lumea asta. Unii, într-o lume deja trăită, ceilalți, într-una închipuită. Mai degrabă se aseamănă... Poftă bună. *(BĂTRÂNUL intră în bucătărie și stinge lumina. CHIRIAȘUL se așează la masă, în fața farfuriei cu șnițele.)*

CHIRIAȘUL *(pentru sine):* Altundeva nu există... N-am bătut din întâmplare la ușa asta. E ultima mea șansă... Schimbi locul, schimbi norocul... *(Scoate din buzunar un pachet de țigări cu care începe să se joace.)* Schimbi locul, schimbi norocul...

Scena 3

A doua zi, dimineața. Aceași cameră. CHIRIAȘUL doarme în patul răvășit. BĂTRÂNUL în pijama, face gimnastică în fața ferestrei deschise.

BĂTRÂNUL: Astăzi va fi o zi incomparabil mai bună ca ieri... Un, doi... Un, doi, trei, patru... Măcar ca alaltăieri... Un, doi... Ce bine o să mă simt... *(CHIRIAȘUL se foiește în pat, acoperindu-se cu pătura.)*

CHIRIAȘUL: Ce dracu' e așa frig?

BĂTRÂNUL: Face bine la plămâni, la circulație... Mai bine te-ai scula.

CHIRIAȘUL: Dorm.

BĂTRÂNUL *(respirând adânc):* Am un tonus... Sunt optimist... Gândurile... La locul lor... Cam răvășite... Va intra totul în normal... Gata! *(Închide fereastra și inspectează camera. Aranjează lucrurile.)* Parcă au trecut vandalii... Hunii, vizigoții... O zi n-am fost cu ochii pe voi și v-ați și luat-o în cap... Stai la locul tău!... *(În dreptul pendulei.)* Nu poți s-o iei invers?... Încăpățânat ca tine n-am văzut... *(Deschide dulapul cu haine și își schimbă pijama cu un costum elegant.)* Domn'e, ce croitori erau altădată!... Uite aici tăietură de revere! Pantalonii, pantaloni... Cu manșete adevărate... Și ce stofă. A-ntâia!... Fir-ați ale dracului de molii! Plasticul vă stă în

gât... *(Se aranjează în oglindă.)* Arăți ca un boier ce ești... Țeapăn, cu prestanță... Ștaif... Parcă te cam îmbătrânește costumul ăsta, totuși... Fii serios, ești un pic nedormit. Și cu toate astea, arăți excelent. *(Deschide fereastra.)* Pute aici ca la tavernă. Nu mai iese mirosul ăsta...

(Aerul rece îl face pe CHIRIAȘ să se foiască din nou în pat. Încearcă să se învelească mai bine.)

CHIRIAȘUL: E frig... Vreau să dorm!

BĂTRÂNUL: Gata cu somnul. Soarele a răsărit de mult. Jos din pat!

CHIRIAȘUL: Mi-e somn. Închideți geamul ăla odată!

BĂTRÂNUL *(trăgând pătura de pe CHIRIAȘ):* A început o nouă zi! Gata cu lenevitul... Eu am plecat.

CHIRIAȘUL: Unde?

BĂTRÂNUL: La cimitir.

CHIRIAȘUL: De tot?

BĂTRÂNUL: În vizită... Poate, când mă întorc, totul o să fie ca și cum n-ar fi fost.

(BĂTRÂNUL iese din scenă. CHIRIAȘUL încearcă să se încălzească mai bine. Se scoală brusc și închide geamul. Se așează pe marginea patului, înfășurat în pătură. Privește ceasul.)

CHIRIAȘUL: E ora la care începeam serviciul... Care serviciu? Nu mai există. *(Privește camera.)* Ce caut eu aici?... *(Se ridică și intră în bucătărie.)* Unde naibi o ține cafeaua?... *(Pregătește cafeaua.)* Dacă mă mai gândesc mult, renunț. Mă întorc de unde am plecat... Și totuși am făcut-o. Nu mai pot da înapoi... Oare sunt nebun?... Mai degrabă criminal. Am omorât o viață... Ce-mi puteam eu oferi? Ce puteam eu să le dau celor din jurul meu?... Nimic. Doar lucruri banale, gesturi mici. Normale... Sunt dispensabil... E greu de suportat că nu poți schimba nimic. Lumea merge oricum pe drumul ei, cu tine și fără tine. *(Se aud bătăi în ușa de la intrare.)* N-ai găsit cimitirul?... Păcat. *(Deschide ușa. În scenă intră TELEFONISTA.)*

TELEFONISTA: Am venit.

CHIRIAȘUL: Ai greșit ușa. Țsta din stânga închiriază.

TELEFONISTA: Nu mă recunoști?... Ascultă cu atenție: „Alo... Da, scumpule... Sunt așa de singură...”

CHIRIAȘUL: Ești nebună.

TELEFONISTA: „Vrei să te primesc lângă mine?... În patul meu mățâsos?...” *(Face gesturi ca și cum s-ar dezbrăca, s-ar mângâia.)* „Sunt fierbinte... Simt mâinile tale pe trupul meu... Te doresc...”

CHIRIAȘUL: Unul din noi doi a luat-o razna.

TELEFONISTA: „Mă furcă tot trupul... Simt că-mi pierd mințile...”

CHIRIAȘUL: Ce ți-am spus eu...

TELEFONISTA: Sunt eu... Albă ca Zăpada... Linia erotică... Ai uitat? Mi-ai dat adresa azi-noapte... Pitic mic și șotios...

CHIRIAȘUL: Pitici sunt ceilalți. Ziceai că nu ești grasă.

TELEFONISTA: Eu, grasă?!

CHIRIAȘUL: Nici uscată nu ești. Ți-a luat cam mult să ajungi... Intră.

TELEFONISTA: Acum am ieșit din schimb și am zis să vin să văd cine e ăla... Bărbatul nepăsător la vorbele mele... Ți-am cumpărat niște mere...

CHIRIAȘUL: Tu ai venit la sanatoriu să vizitezi un bolnav? Arăt eu a pacient?

TELEFONISTA: Cum zici tu, nu vreau să te supăr... Văd că acum nu mai ai pantalonii pe tine.

CHIRIAȘUL: Ai vreun gând?... Abia m-am sculat. Până mă spăl eu, poți să-ți faci o cafea. *(Intră în baie.)*

TELEFONISTA: Tare ciudat ești. Altul în locul tău ar fi sărit pe mine de la ușă... Unde e cafeaua?

CHIRIAȘUL: Pe masă, în bucătărie.

TELEFONISTA: Și bucătăria unde e?... Am găsit-o.

CHIRIAȘUL: Ciorbă știi să faci?

TELEFONISTA: ăsta mă crede menajeră... Știu să fac ceai.

CHIRIAȘUL: Tot aia. Fă un ceai mai mare cu cartofi, roșii, morcovi, verdeață și câteva bucăți de pui, că mi-e poftă!

TELEFONISTA: Arăt chiar așa rău, de mă trimite la cratițe?...

CHIRIAȘUL: Pun pariu că habar n-ai... Atunci strânge un pic prin cameră, că apare hodorogul și urlă că e mizerie!

TELEFONISTA: Cine e hodorogul?

CHIRIAȘUL: Un moș, vai de capul lui. Mi s-a făcut milă și l-am luat în casă. Îl țin câteva zile și îl trimit înapoi.

TELEFONISTA: Înapoi! unde?

CHIRIAȘUL: În stradă. Doarme printre tomberoane. Mi s-a rupt sufletul când l-am văzut... Îl las câteva nopți să se odihnească, să se încălzească... Ai putea să-i faci o ciorbă caldă amărâtului...

TELEFONISTA: Săracu'... Doarme cu tine în pat?

CHIRIAȘUL: Fugi de-aici... Sforăie pe canapeaua din bucătărie.

TELEFONISTA: Și de ce urlă că e mizerie?

CHIRIAȘUL: Îl apasă conștiința că mă deranjează, că a făcut dezordine. Știi cum sunt bătrânii. Se simt mereu vinovați că-i încurcă pe ceilalți... Că nu mai pot fi de folos.

TELEFONISTA: Îi place ciorba?

CHIRIAȘUL: La nebunie. N-a mai mâncat de treizeci... patruzeci de ani... Toată ziua rănește în tomberoane după resturi împuțite... I-am dat haine... Costumul meu cel mai bun. Bani de buzunar, de medicamente...

TELEFONISTA: Ce generos ești... Mai rar... Unui așa bărbat i se pot ierta toate răutățile și ciudățeniile... Ție-ți place ciorba?

CHIRIAȘUL: O să mănânc și eu, ca să-i fac plăcere moșului.

(TELEFONISTA aduce în cameră tava cu ibricul și ceștile de cafea.)

TELEFONISTA: N-am gătit în viața mea mai mult de ouă ochiuri și cartofi prăjiți... Astea-s Țoalele mele cele mai bune... *(Se dezbracă de rochie. Aduce din bucătărie un șorț pe care și-l leagă la brâu.)* O încercăm și pe-asta.

(Din baie apare CHIRIAȘUL.)

TELEFONISTA: Ți place?... Să vezi ce ciorbă o să iasă...

CHIRIAȘUL: Dă-o naibi de ciorbă!

TELEFONISTA: Cafeaua e servită. **CHIRIAȘUL:** O mai las să se răcească... *(încercând să pună mâna pe TELEFONISTĂ.)* Nu poți sta puțin locului să-ți spun o poveste?

TELEFONISTA: Lasă că știu eu poveștile astea... Câte basme am ascultat eu... Toate se termină la fel.

CHIRIAȘUL: Ți spun o snoavă, o cimilitură...

TELEFONISTA: Dacă nu vrei să-ți bei cafeaua, pune mâna și deretică cât fac eu ciorba.

CHIRIAȘUL: Alta acum...

TELEFONISTA: De ce să sufere bătrânul?... *(Intră în bucătărie.)* Nu sta. Mătură, șterge praful...

CHIRIAȘUL: Voi oți fi rude... *(Ia Țigările și ceașca de cafea și se întinde pe pat.)*

TELEFONISTA: Tu auzi ce spun eu?... Ești turc, nu înțelegi?

CHIRIAȘUL: Da, sunt turc.

TELEFONISTA: Lasă prostiile și apucă-te de treabă!

CHIRIAȘUL: Sunt pașă. Am acte. Certificat de la Istanbul că sunt pașă plin... Am fost pașă adjunct și m-au avansat. Mi-am băgat picioarele în tot și imediat m-au avansat.

TELEFONISTA: Nu mai există pașă. Nu încerca să mă păcălești... Cu ce te ocupi?

CHIRIAȘUL: Fumez și beau cafea.

TELEFONISTA: Ai servici?

CHIRIAȘUL: Dacă mă întorc acum, pot să le spun că m-am îmbătat și-am adormit în șanț. Mă vait puțin de ficat, iau o față mahmură și-atât... Totul va fi ca înainte.

TELEFONISTA: Eu nu pot să chiulesc. La noi e foc continuu, ca la furnale... Ești înșurat?

CHIRIAȘUL: Ți spun că m-a lovit damblaua și am rătăcit pe străzi. Sau că, din zăpăceală, în loc de metrou am luat trenul... Cel mult o să mă suspecteze c-am fost la curve. O să Țipe, o să spargă ceva și pe urmă o să facem dragoste ca și cum nu s-a întâmplat nimic... Vom fi la fel de normali.

TELEFONISTA: Vorbești de soția ta?

CHIRIAȘUL: Azi n-am așa ceva. Țmi închipuiam.

TELEFONISTA: Minți. Ieri aveai?

CHIRIAȘUL: Nici ieri. Nici mâine.

TELEFONISTA: Tot nu te cred... Cinci cartofi sunt de ajuns?... Și doi morcovi?

CHIRIAȘUL: Mai pune, să fie câte unul de fiecare!

TELEFONISTA: Acum, serios, chiar ești turc?... Cum te cheamă?

CHIRIAȘUL: E suficient să-mi spui pașă.

TELEFONISTA: Și mai cum?

CHIRIAȘUL: Pașă... Pașă Costică.

TELEFONISTA: Costică zici... O ceapă e de ajuns, că ustură?...

CHIRIAȘUL: Mai pune!

TELEFONISTA: M-apucă plânsul și-mi curge rimelul... În frigider e o cutie pe care scrie în limbi străine... O pisică mănâncă dintr-un castron niște boabe maro.

CHIRIAȘUL: Pune-o toată!

TELEFONISTA: Sigur?

CHIRIAȘUL: Absolut. Aia-i o reclamă. Adică e atât de bună, încât și mâțele mofturoase ar mânca-o.

TELEFONISTA: Ai terminat curățenia?

CHIRIAȘUL: Mai am. Pune și măslina, și tăiței!

TELEFONISTA: Carne pun?

CHIRIAȘUL: Pune! Și sare, piper. Mult piper... Și ulei, și oțet... Cimbru, cuișoare, boia...

TELEFONISTA: Mai încet... Ai zis și brânză?

CHIRIAȘUL: Și. Pune și carne!

TELEFONISTA: Carne nu e... Dar e niște salam, cașcaval și pește afumat...

CHIRIAȘUL: În oală cu ele. Și două ouă întregi... Zahăr, scorțișoară și foi de dafin.

TELEFONISTA: Așa multe?

CHIRIAȘUL: O să fie mai gustoasă.

TELEFONISTA: Am găsit niște esență de rom.

CHIRIAȘUL: Neapărat. Adaugă mușetel, puțin mai mult ketch-up și miere de albine.

TELEFONISTA: Ketch-up nu e... Pun usturoi... Complicat e să faci o ciorbă... De unde să știu eu dacă nu pun gura pe așa ceva. Îngrașă... Tu ai terminat?

CHIRIAȘUL: Acușica... Mă întind un pic, că am obosit...

TELEFONISTA: Eu pun și biscuiții ăștia, că nu sunt mulți.

CHIRIAȘUL: Muștar e?...

(Ușa de la intrare se deschide. În cameră intră BĂTRÂNUL. Din bucătărie apare TELEFONISTA cu borcanul de muștar.)

TELEFONISTA: Să-l pun pe tot sau numai jumătate?... *(Îl observă pe BĂTRÂN, care a rămas împietrit în mijlocul camerei.)* Bine c-ai venit, acum e gata. Fă-te comod... Hai, nu fi stingher! *(Intră în bucătărie.)*

BĂTRÂNUL *(bâlbâindu-se, către CHIRIAȘ):* Am văzut bine?... În casa asta e o...

CHIRIAȘUL: O gospodină.

BĂTRÂNUL: Dar n-are nimic pe ea...

CHIRIAȘUL: Are șorțul, adică esențialul.

BĂTRÂNUL: De unde-a apărut?

CHIRIAȘUL: Din telefon.

BĂTRÂNUL: Mă, băiete, tu te crezi Aladin?... Cine-i?

CHIRIAȘUL: Habar n-am!

BĂTRÂNUL: Cum o cheamă?

CHIRIAȘUL: De unde să știu eu? Întrebați-o!

(Din bucătărie apare TELEFONISTA, aducând farfurii și tacâmuri.)

TELEFONISTA: Vă rog, așezați-vă! Imediat servesc masa. *(Către BĂTRÂN.)* Nu fi timid... Relaxează-te! Dar mai întâi spălarea pe mâini. Sper că n-ai luat masa în oraș... Fii sincer! Ai umblat prin tomberoane după mâncare?... *(Către CHIRIAȘ.)* Timorat mai e... *(Către BĂTRÂN.)* La spălat am spus! Cine vrea ciorbiță, se spală pe mânuță...

BĂTRÂNUL *(în drum spre baie):* Costică, fac infarct!

TELEFONISTA: Tu n-auzi că te strigă că-i e rău?... Numai în tine are încredere.

CHIRIAȘUL: A ajuns dependent de mine.

TELEFONISTA: Așează-te tu, și atunci o să vină și el. Ești pentru el îngerul păzitor. *(BĂTRÂNUL revine și se așează uluit la masă.)*

CHIRIAȘUL: Adu ciorba... *(Către BĂTRÂN)* E fată harnică... Pricepută... *(TELEFONISTA aduce oala cu ciorbă. Uple farfuriile.)*

TELEFONISTA: Frige rău... Serviți, nu stați după mine că mai am treabă... Hai, moșule, dă pe goarnă cât e caldă! Încălzește mațul... *(BĂTRÂNUL rămâne împietrit, cu lingura în aer.)* Nu sta, mănâncă! Ți-o fi ajuns cât ai cerșit pe străzi. Câte lucruri împruțite ai băgat sub nas... *(Către CHIRIAȘ.)*

Nu-mi închipuiam să fie așa de timid. *(Către BĂTRÂN, care înghite zeama din lingură.)* Bravo! Asta-mi place, că apreciezi ce-i bun. Hodorog, hodorog, dar cu bun-simț. Mai rar pentru un cerșetor, pentru un pierde-vară... Hai, nu te rușina acum, dă-i înainte! Așa... Ah, ce-am uitat!...

(Aduce din bucătărie borcanul cu muștar din care toarnă în farfuria BĂTRÂNULUI.) Muștarul, fir-ar el să fie! Gustă! Dacă mai vrei, să spui... Cum e?... Grozav, ce mai. Îți mai pun?... *(BĂTRÂNUL se ridică brusc de la masă și fuge în baie unde vomită.)* Ce-a pățit, s-a înecat?

CHIRIAȘUL: A mâncat prea cu poftă și i s-a aplecat... Nu-i obișnuit cu bunătățile. Meniul lui obișnuit... pisici putrezite, coji de pepene stricat...

TELEFONISTA: Nu-mi mai spune că mi se face rău... Ia și mănâncă... Mi s-antors stomacul pe dos. Îmi vine să...

CHIRIAȘUL: Și mie...

TELEFONISTA: Hai, ia și-nghite!

CHIRIAȘUL: Nu pot când îl văd cât suferă.

TELEFONISTA: Lasă-l, că-și revine! Mănâncă! Fă-te că nu-l auzi...

CHIRIAȘUL: Când el mânca mortăciuni și...

TELEFONISTA: O vorbă dacă mai scoți, și vomit.

CHIRIAȘUL: Mai întâi eu.

(Fug amândoi la baie, de unde iese congestionat BĂTRÂNUL.)

BĂTRÂNUL: Trebuie să fi greșit mult în viață... Am păcătuit adânc... Doamne, ce pedeapsă mi-ai dat! Satana să fi fost, și nu mă chinuiai mai tare...

(În cameră revine TELEFONISTA.)

TELEFONISTA: N-am reușit să vomit. Tu cum ai făcut?

BĂTRÂNUL: Piei drace!

TELEFONISTA: Arată-mi, că-mi stă în gât... Ce te-ai albit așa?... Te datini, sau mi se pare mie?... Mă, tu ai băut... *(Strigând către CHIRIAȘ.)* Țsta e beat mort! Lemne!... Stai, tataie, drept... *(Către CHIRIAȘUL care revine în cameră.)* Tu îi dai bani să-și ia medicamente, și el îi dă pe băutură. Păi, e frumos?...

BĂTRÂNUL *(deschizând fereastra):* Costică, mă sufoc... M-au terminat... Mor...

CHIRIAȘUL *(în șoptă):* Nu-l mai face bețiv. E sensibil.

TELEFONISTA: Văd că tot pe tine te strigă. Ești idolul lui. *(Către BĂTRÂN.)* Ții mult la băiatul ăsta. E idolul tău, așa-i?... O să-ți fie greu când te-oi duce printre tomberoane, la tine acasă... *(Către CHIRIAȘ.)* Să-i dai o pătură să se învelescă, că-i rece noaptea... De ce stă la geam? Vrea să se arunce?

BĂTRÂNUL: Da, mă arunc! Să mor dracului odată și să scap de coșmarul ăsta... *(Încearcă să se urce pe pervazul geamului.)* Mă omor, să termin, să se sfârșească. Doamne, ce blestem!...

(CHIRIAȘUL și TELEFONISTA îl împiedică să se arunce.)

TELEFONISTA: Stai cuminte, că vorbesc eu cu el să te mai țină o zi, două. Apoi îți facem noi un culcuș între tomberoane. Din cartoane și cârpe, c-am văzut eu la televizor cum e stasul... Mai bine te-ai muta într-un canal... *(Către CHIRIAȘ.)* Țsta a leșinat! *(Cei doi îl aduc pe BĂTRÂN în cameră și-l așează pe un scaun.)* Liniștește-te... Mare lucru c-ai băut o sticlă de votcă sau de rachiu de drojdie... *(TELEFONISTA se duce la fereastră și privește în jos.)* Ce fraier ești! Nici măcar nu e prea înalt. Doar un pic te-ai fi strivit. Mai mult curgea sânge și-ți rupeai coastele. Capul spart, amnezie și o lună de spital cu perfuzii, cu ploscă...

BĂTRÂNUL: Încetează!

TELEFONISTA: Vezi că nu-ți convine?

BĂTRÂNUL *(către CHIRIAȘ):* Ia-o de-aici, că nu mai răspund de faptele mele!...

CHIRIAȘUL: Hai să-l lăsăm un pic să se odihnească.

TELEFONISTA: Dar ce vrea să facă'?

CHIRIAȘUL: Știi cum e să fii un bărbat singur...

TELEFONISTA: Doar de la telefon... Vrei să zici că ăsta e capabil să se dea la mine?... *(Către BĂTRÂN.)* Moșule, te dai cocoș... Te ții băț... N-aș fi spus.

BĂTRÂNUL: Ia-o de pe mine că explodez!

TELEFONISTA: Stai blând, tataie, că n-am nici un interes la tine. **CHIRIAȘUL** *(către TELEFONISTA):* Hai cu mine în bucătărie să încălzim cafeaua. După o masă gustoasă, o cafea și un tutun mergea focul...

(Intră amândoi în bucătărie. BĂTRÂNUL rămâne năucit pe scaun.)

TELEFONISTA: Să nu mă pui să spăl vasele, că nu mă pricep! Uite ce mare e cratița asta. Un pahar poate ar mai merge...

CHIRIAȘUL (*în șoaptă*): Dă-ți șorțul jos!

TELEFONISTA: Gata cu gătitul?... Hai, că-mi vine bine, mă prinde... Ție-ți arde de altele... Nu ți-e rușine? Ăla moare acolo, și tu... Termină!... Încetează, că... (*Pe jos cad oale, se sparg pahare și farfurii.*) Astâmpără-te!

BĂTRÂNUL (*urlând*): Încetați! Dacă nu crap acum, vă omor eu pe voi, cu mâna mea!

(*TELEFONISTA revine în cameră.*)

TELEFONISTA: Dar ce, dragă, ești violent? După ce că te-a primit în casa lui, urla la el? În casa lui?!... Un pic de recunoștință...

(*Revine și CHIRIAȘUL în cameră.*)

CHIRIAȘUL: Așa este dânsul, mai temperamental.

TELEFONISTA: Ce, ți-am făcut poftă?

BĂTRÂNUL: Vă... vă... (*Se sufocă.*)

CHIRIAȘUL: Adu-i un pahar cu apă! Repede!

TELEFONISTA: Dă ochii peste cap, sau mi se pare?... Se preface, sau e pe bune?... Ia de bea!... Ai grijă că dai pe costumul ăsta, și nu-i al tău. Ce-ți pasă, ți l-a împrumutat omul și tu îți bați joc...

CHIRIAȘUL: Lasă-i să-și revină... (*Către BĂTRÂN.*) Hai c-a trecut.

BĂTRÂNUL: Spune-i să tacă și-mi revin...

(*TELEFONISTA se așează pe marginea patului, îmbufnată.*)

TELEFONISTA: Tac și fără să fiu rugată. Oricum mi-e somn. La ora asta de obicei dorm dusă. Așa suntem noi, cei din schimbul trei. Ziua somn, noaptea muncă... O viață cu fundul în sus.

CHIRIAȘUL (*către BĂTRÂN*): Lucrează la foc continuu...

TELEFONISTA: Tu știi, c-am vorbit... Costică, spune și tu, se compară ceva cu meseria mea?... (*Către BĂTRÂN.*) Știi tu cum pute pe la trei noaptea a fir încins?!

BĂTRÂNUL: De ce-i spui Costică?

TELEFONISTA: Dac-așa-l cheamă...

BĂTRÂNUL: De când?

TELEFONISTA: Habar n-am. Întreabă-l... E și pașă pe deasupra.

BĂTRÂNUL: Cee?!

TELEFONISTA: Pașă Costică.

BĂTRÂNUL: Costică îl cheamă pe pisic!

TELEFONISTA: Ăla care mănâncă din castron?

BĂTRÂNUL: Exact.

TELEFONISTA: L-am găsit în frigider.

BĂTRÂNUL: Unde?!

TELEFONISTA: Te-am scăpat de el, stai liniștit. L-am băgat în ciorbă. (*BĂTRÂNUL o rupe la fugă în baie și vomită din nou.*) Dar sensibil mai e moșul

ăsta... Știi ceva? Eu trag un pui de somn. Ciorba aia m-a istovit teribil. Mă culc. La noapte o iau de la capăt: „Alo, scumpule, sunt fierbinte, la la la, la...”

(TELEFONISTA se întinde pe pat și adoarme. BĂTRÂNUL iese din baie, ștergându-și fața cu un prosop.)

BĂTRÂNUL: Tu ți-ai pus în cap să mă termini?... ăsta-i sadism. Unde-a dispărut individă?

CHIRIAȘUL: Doarme.

BĂTRÂNUL: Îmi vine s-o strâng de gât, s-o tai cu lama, să...

CHIRIAȘUL: ăsta e sadism... Cel puțin acum tace.

BĂTRÂNUL: Și-a fost așa bine la cimitir... Le-am dus flori și bomboane la dame... Țigări și Fetească la amici... Am sporovăit de unele, de altele... Autobuzele au fost goale... Vântul adia răcoros... Mă gândeam că ajung acasă și tu ai plecat... Definitiv...

CHIRIAȘUL: Și când colo, surpriză!

BĂTRÂNUL: Surpriză?... Teroare. Ambuscadă... Atentat... Iadul pe Pământ!

CHIRIAȘUL: M-aș culca și eu... Mă bag în scutece.

BĂTRÂNUL: Lângă individă?

CHIRIAȘUL: Mă înghesui, că n-am ce face.

BĂTRÂNUL: Dacă aud că scârțâie patul, iau toporul... Nu la mine în casă!... Nu... cu mine în casă!

CHIRIAȘUL: Un somn nevinovat de după-amiază... Pot să sforăi?... Nu v-ar strica să faceți la fel.

BĂTRÂNUL: Aici ai dreptate. Dar nu încăpem toți trei... Mă culc în bucătărie. Cu toporul lângă mine... Ai grijă!... Unde-i Costică? Zii repede!

CHIRIAȘUL: Pe acoperiș, după mâțe.

BĂTRÂNUL: Sigur? Atunci ce zicea ființa aia că...

CHIRIAȘUL: Mâncarea motanului... A pus-o în ciorbă...

BĂTRÂNUL: Taci, că m-apucă iar!

CHIRIAȘUL: Din greșeală... *(Se bagă în pat.)*

BĂTRÂNUL: Taci!... *(Intră în bucătărie.)* Unde e toporul?... Uite-l, aici erai. Stai aici lângă mine, că la o adică... Zdrang! Le crap țeasta în două, creierii pe-afară și nu mai scârțâie nimeni.

Scena 4

Întuneric în toată garsoniera. Se aude patul scârțâind ritmic, în bucătărie se aprinde o lanternă. Este BĂTRÂNUL, în pijama, care ascultă încordat, cu toporul în mână.

TELEFONISTA: Ce bine e... Ce bine e...

BĂTRÂNUL (*în șoaptă*): Ce v-am spus eu?! Credeți că glumesc?... Mă credeți un bleg, o legumă fleșcăită... Vedeți voi pe dracu'! (*Deschide ușa și intră urlând în cameră.*) Vă crap capul! V-am prins! Nu la mine în casă! Că nu-i casă de toleranță... (*Aprinde lumina. TELEFONISTA țopăie pe pat ca un copil.*) Nu cu mine în casă!... (*Rămâne uluit.*)

TELEFONISTA: Ai visat urât?... Ce bine e... (*Chiuie și bate din palme.*) Grozav!... Hai și tu. Vino, nu sta... Mamă, ce nebunie!...

BĂTRÂNUL: Îmi rupi patul! Se strică arcurile!

TELEFONISTA: Le repară Costică... Hai, încearcă, că nu te ceartă. Ai văzut ce darnic e. Ți-a dat costumul lui cel mai bun... Cu toporul ce faci?

BĂTRÂNUL: Îți crap capul.

TELEFONISTA: Ce rău ești!... Vezi că nu poți fi degajat?... Bravo, moșule, îmi plăci... Pe bune, zii, te-ai apucat de spart lemne?... Mai bine ai pune pe foc mobilele astea cariate decât să te ostenești atâta.

BĂTRÂNUL: Dă-te jos! Jos am spus!... Vezi că sunt violent și iresponsabil... Dement!

TELEFONISTA: Ești dement! Bravo! Dulceață mică ce ești... Trăiască hodorogii simpatici! Meriți un pupic. (*Sare jos din pat, se aruncă în brațele BĂTRÂNULUI și-l sărută.*) Ești un moșulică a-ntâia!

BĂTRÂNUL (*năucit*): Nu ești întreagă la minte...

TELEFONISTA: Dacă știi tu pe vreunul, prezintă-mi-l și mie... Uf, am obosit. Asta c-am făcut burtă și-am pus pe fund... Și, zău, mănânc numai prostii fără calorii. Nu tu ciorbe, nu tu fripturi... Nici măcar prăjituri... Ți-e foame? Tătăiță vrea ciorbiță?...

BĂTRÂNUL: Fără tătaiță! Fără ciorbiță!...

TELEFONISTA: Să fii sănătos, ce sunt eu, servitoarea voastră?!... Pune-ți singur dacă vrei... Și strânge un pic pe-aici, că acuși vine Costică!

BĂTRÂNUL: Se mai întoarce?

TELEFONISTA: Doar nu crezi că s-a dus în locul tău printre tomberoane sau prin canale... Intru să fac un duș... (*Intră în baie.*)

BĂTRÂNUL: Individa asta mă calcă pe nervi. Ori e tâmpită, ori o face înadins... Sau ne confundă?... (*Se apucă să verifice patul.*) Te strâng de gât dac-ai rupt vreun arc... Te tai cu lama dacă s-a dus vreo șipcă... Te... Ce parfum a lăsat! Cazi jos, nu alta... (*Se întinde pe pat.*) E pat solid, domn'e! Făcut pe vremuri, când mai erau meseriași, nu cârpaci ca acum... Ce parfum... Nu cred c-o face totuși din răutate... E dată naibii... Are o gură... Frumoase buze... (*Începe sase miște în pat.*) Arcuri bune, solide... Rezistă la toate zguduielele... (*Din baie iese TELEFONISTA înfășurată într-un prosop. BĂTRÂNUL, preocupat cu bățâiala, nu o observă.*) Ce parfum... (*Luând perna în brațe și respirând adânc.*) Îmi simt plămânii, mâinile... Azi e mai bine ca ieri... Ce clipe... Îmi simt trupul...

TELEFONISTA: Vezi c-am avut dreptate? Ridică-te în picioare, că e mai excitant!

(Iritat de faptul că a fost surprins. BĂTRÂNUL se ridică furios din pat.)

BĂTRÂNUL: Prostii!

TELEFONISTA: Mă simt grozav. Am dormit neîntoarsă și dușul a fost trăsnet. Am o energie... Moșule, unde punem și noi un pic de muzică? Că urlă pereții ăștia a tăcere... Camera asta parcă-i un cavou deschis pentru vizitatori... *(Deschide televizorul.)* Iar vorbesc nemernicii politică... *(Închide televizorul. Deschide radioul.)* Și ăștia la fel... *(Închide radioul. Observă picupul.)* Știi să faci chestia asta să meargă? E de pe vremea locomotivelor cu aburi, nu-i așa? *(BĂTRÂNUL o privește dezaprobat și, cu gesturi solemne, pune picupul în funcțiune.)* Ăsta chiar merge!

BĂTRÂNUL: E de pe vremea când se mai făcea muzică, nu zgomote, behăieli și alte de-astea.

TELEFONISTA: Cred că are două sute de ani, pe puțin. Am dreptate?... Mai mult pârâie decât cântă...

BĂTRÂNUL *(visător):* Pe asta dansam când eram tânăr...

TELEFONISTA: Ce bătrân ești!...

BĂTRÂNUL: Mi-aduc aminte de o bătaie cu flori la sosea...

TELEFONISTA: Noi ne batem cu sticle și cu scaune. Voi n-aveați de-astea?

BĂTRÂNUL: Trăsurile veneau încărcate cu tineri eleganți, ducând coșuri mari cu flori. Domnișoarele suave râdeau vesele și se acopereau de petalele multicolore... Ce miresme... Ce parfum!... *(Se trezește din visare în brațele TELEFONISTEI.)*

TELEFONISTA: Cum se dansează asta?

BĂTRÂNUL: Știu eu dacă mă mai țin picioarele?... Nu mai am suflu...

TELEFONISTA: Domnule, țineți în brațe o femeie care vrea să danseze! *(Fermecat, BĂTRÂNUL începe să danseze cu TELEFONISTA din ce în ce mai degajat și mai surâzător.)* Ce nebunie!... Făceau treabă bună și aburii... *(Discul se strică repetând un pasaj la nesfârșit. BĂTRÂNUL nu sesizează defectiunea.)* Gata!... Oprește-te, tataie, că s-a stricat... Mă zgârie la ureche. *(Se desprinde din brațele BĂTRÂNULUI și oprește picupul. BĂTRÂNUL pare a nu-și fi revenit.)*

BĂTRÂNUL: Emilia, nu te opri... Să dansăm...

TELEFONISTA: Hei, tataie, ai decolat?...Coboară!... *(Deschide din nou radioul. O muzică ritmată răzbate din difuzor, începe să danseze de una singură.)* Hai, înapoi, la vremurile noastre... E rândul meu. Te-nvăț eu cum se dansează acum! *(Îl ia pe BĂTRÂN la dans.)*

BĂTRÂNUL: Nu mă mai țin genunchii.

TELEFONISTA: Ba da! Așa crezi tu. N-ai încredere în tine, în ce mai poți încă să faci... Moșule, ce naiba, ești viu! De ce te mulțumește scuza că ești bătrân?... Așa... Vezi că se poate...

(Cei doi dansează, înconjurând masa. TELEFONISTA se urcă în pat, dansând și topăind. O urmează și BĂTRÂNUL. Amândoi sar din ce în ce mai sus, bucurându-se de muzică și de jocul lor.)

BĂTRÂNUL: Ce bine e!... Ce bine e!...

(Ușa de la intrare se deschide. În camera intră CHIRIAȘUL, privind cu ochii mari scena din pat.)

TELEFONISTA: E grozav!

CHIRIAȘUL: Cine? *(Aruncă pe masă câteva ziare împăturite. BĂTRÂNUL coboară din gat și privește pe fereastră.)* „Nu în casa asta!...” *(Către BĂTRÂN.)* Frumoasă pijama, se asortează cu prosopul... *(Către TELEFONISTĂ.)* Și cum a fost?

TELEFONISTA *(coborând din pat):* Am dansat, ne-am zbunguit, am făcut duș... L-am convins cu greu că în picioare e mai excitant... Se scuza că e bătrân, că nu mai poate, dar până la urmă a fost ca focul... Nu-i așa, tataie?

CHIRIAȘUL: Tataie... Frumos alint.

BĂTRÂNUL *(către CHIRIAȘ):* Nu știi ce-ți închipui tu... A fost doar o clipă de rătăcire... Mi-am pierdut mințile...

CHIRIAȘUL: Esențialul e că a ieșit bine, și toată lumea e satisfăcută.

TELEFONISTA: Nu-mi amintesc să-mi fi plăcut vreodată mai mult. Sus, jos... Sus, jos...

CHIRIAȘUL: Și eu care credeam că dumneata le-ai împăcat cu Ăl de Sus. C-ai intrat în oastea Domnului.

BĂTRÂNUL: Nu-ți mai bate joc... Înțelegi prea bine că altceva nu putea exista.

TELEFONISTA: Ești certat cu Ăl de Sus și n-ai făcut armata?... Habar n-am ce vorbiți voi aici... *(Către CHIRIAȘ.)* Mi-ai luat ceva bun?... Ești bosumflat. Te-ai supărat c-am țopăit în patul tău?... Mi-ai adus ceva bun?... *(CHIRIAȘUL scoate din buzunar o ciocolată.)* Ești genial!... *(Îl sărută și începe să mănânce din ciocolată.)* Lui nu i-ai luat nimic?

BĂTRÂNUL: N-am nevoie de nimic! *(Ia din bibliotecă o carte și citește.)*

CHIRIAȘUL: Nu-i știu gusturile.

BĂTRÂNUL: N-am nevoie de nimic!

TELEFONISTA: Voi nu vreți? E grozavă... Știți ceva? Mă enervați! Mi-ați tăiat tot cheful. Sunteți niște greșoși!... Hopa! *(Privește ambalajul ciocolatei.)* Nenicuță, ăștia dau o groază de premii! Cică dacă răzui aici, îți zice ce-ai câștigat... *(Ia un cuțit și răzuie hârtia ambalajului.)* „Mai încearcă...” Adică să mai mănânc una? Păi, mă fac cât muntele. Habar n-au că ciocolata îngrașă... „Dacă trimiteți ambalajul, puteți câștiga...” Tataie, dă-mi un pix!

CHIRIAȘUL: Lasă naibii prostiile alea, că-s amăgiri pentru tâmpiți... Câștigi pe dracu’!

TELEFONISTA: Pentru tâmpiți, pentru netâmpiți, astăzi toată lumea joacă. Vezi-ți de-ale tale!... Dacă tu nu vrei să câștigi, e treaba ta... O trimit și câștig... „unul din cele 30 000 de premii”... Dacă o să cumpăr 30 000 de ciocolate, câștig toate premiile?

CHIRIAȘUL: Cheltui o avere și te faci de-o tonă. Te internezi pentru diabet și crapi de inimă. Și ai câștigat viața de apoi... Încearcă!

TELEFONISTA: Cu voi nimic nu se poate. Totul e un eșec.

CHIRIAȘUL: Dacă-mi spui tu cum se iese din banalitatea vieții ăsteia, te iau de nevastă.

BĂTRÂNUL: Ia-o, și-ai rezolvat problema.

CHIRIAȘUL: Dumneata parcă citeai...

TELEFONISTA (către *CHIRIAȘ*): Uită-te în jurul tău și găsești soluția... Gata, o pun la poștă și aia sunt. Miliardară! Unde-ar da norocul ăsta peste mine! I-aș băga în mă-sa cu telefoanele lor cu tot și... Ce-aș face cu banii?... (Către *BĂTRÂN*.) Tu ce-ai face dacă ai câștiga un miliard?... Habar n-ai! (Intră în bucătărie.) Vrea cineva o cafea? A mai rămas de dimineață.

BĂTRÂNUL: O jumătate de ceașcă.

CHIRIAȘUL: Încălzește-o un pic, și dă-mi și mie!

TELEFONISTA: Îți știu eu gusturile. O vrei rece, așa că n-o mai încălzesc. (Intră în cameră, aducând ibricul și ceștile.) Eu trebuie să beau neapărat. Până mâine dimineață e musai să fiu vioaie și bine dispusă.

BĂTRÂNUL: Ești schimbul trei?

TELEFONISTA: Poți să-i spui și-așa... Munca de noapte e grea oricum.

BĂTRÂNUL: Unde lucrezi?

TELEFONISTA: La uzină. La UPAZ SA.

CHIRIAȘUL: Așa-i zice?

TELEFONISTA: Uzina de Plăceri Albă ca Zăpada. Vrei să știți și ce înseamnă SA.?

CHIRIAȘUL: Societate pe acțiuni.

TELEFONISTA: Sunt Adâncă!

CHIRIAȘUL: Asta-i bună! Bună rău!

TELEFONISTA: Mie mi se pare vulgar. Prefer Albă ca Zăpada Sunt Fierbinte.

BĂTRÂNUL: Cu ce vă ocupați?

CHIRIAȘUL: Dacă ghicești, primești un premiu de...

BĂTRÂNUL: N-am nevoie de banii tăi!

TELEFONISTA: Răspund la telefon și...

CHIRIAȘUL: Spune prin telefon povești de adormit. Când vrei să adormi și să visezi frumos, suni la un număr și-ți răspunde un glas.

TELEFONISTA: „Bună seara, puișor, ai sunat la Albă ca Zăpada... Sunt fierbinte... Ce fantezii să-ți satisfacă fata?...“

CHIRIAȘUL: Și-ți spune o poveste sau un basm până termini insomnia.

TELEFONISTA: Ce vrea clientul. Fiecare cu preferințele lui... Așa-i la noi!

BĂTRÂNUL: Adică tu ești un fel de povestitoare... Albă ca Zăpada... Frumoasă meserie! Copiii ascultă și se bucură...

CHIRIAȘUL: Sunt ca niște copii, dar cu probleme. Fiecare cu coșmarul lui.

BĂTRÂNUL: Am să sun și eu. Mie chiar îmi place *Albă cu Zăpada*... Însă cel mai mult îmi place *Tinerețe fără bătrânețe* și...

CHIRIAȘUL: Mie *Povestea porcului*. Cum a reușit ăla să trăiască o viață ca un animal domestic, și peste noapte să devină prinț? Să ajungă cineva... Cum poate cineva să se transforme peste noapte?

BĂTRÂNUL: Ție?

TELEFONISTA: Bine c-ați schimbat subiectul! Nu mă dau în vânt să vorbesc despre servicii.

BĂTRÂNUL: Tu n-ai o poveste preferată?

TELEFONISTA: Ba da. *Pretty Woman*... Ați văzut filmul?

BĂTRÂNUL: Eu nu știu. E despre Cenușăreasa?... Sau Scufița Roșie?

CHIRIAȘUL: Semeni nițel cu Scufița Roșie rătăcită prin cartiere... Eu sunt lupul, ferțiți-vă!... Uite ce colți am... Ce gheare... Ce ochi și ce bot... *(O aleargă pe TELEFONISTĂ în jurul mesei.)* Ce păr am pe piept...

TELEFONISTA *(speriată):* Încetează!... Lasă-mă-n pace!...

CHIRIAȘUL: Ia să văd ce ai tu în coșuleț... Ce ascunzi sub...

TELEFONISTA *(țipând):* Încetează! Ia mâinile de pe mine!... Nu mă atinge!... Lasă-mă! *(Se ascunde într-un colț și plânge în hohote.)*

CHIRIAȘUL *(crezând că TELEFONISTA se preface):* Nu așa e povestea, fetițo!

TELEFONISTA: Nu! Nu vreau!... Lasă-mă!

(BĂTRÂNUL, înțelegând că ceva nu-i în regulă cu TELEFONISTA, încearcă s-o liniștească. O ridică din colțul în care stă ghemuită.)

BĂTRÂNUL: Gata, liniștește-te... Se juca... A fost o glumă...

TELEFONISTA *(revenindu-și încet):* Să nu mă atingă... Să nu mă atingă...

BĂTRÂNUL: Gata, a trecut... Așează-te... Hai, liniștește-te! Vrei un pic de apă?

CHIRIAȘUL: Păpușă mică...

TELEFONISTA: Nu-mi spune păpușă!

BĂTRÂNUL: Las-o în pace până își revine...

CHIRIAȘUL: Dar nu i-am făcut nimic. A fost o joacă... Uite unde era vânătorul salvator!

BĂTRÂNUL *(către TELEFONISTĂ):* Bea... A trecut... Mai ai un pic de ciocolată. O vrei?

TELEFONISTA: E de la el! *(Aruncă bucata de ciocolată pe jos.)*

BĂTRÂNUL: Vrei să pun muzică?

TELEFONISTA: Vreau să plec. *(Se ridică, își ia rochia și intră în baie.)*

CHIRIAȘUL: Nu i-am făcut nimic... M-am jucat cu ea... E isterică!

BĂTRÂNUL: Cum le pricepi tu pe toate. Ca un om mare... Las-o în pace să-și revină! *(CHIRIAȘUL rămâne tăcut. BĂTRÂNUL își aprinde o țigară.)* Ți-am luat o țigară. Nu te superi?

CHIRIAȘUL: N-am știut că fumezi.

BĂTRÂNUL: Doar una pe zi. De obicei, după-amiaza... De la o vârstă, plăcerea se ia cu rația. Fumez o țigară, beau un pahar pe zi. Citesc o oră pe zi...

CHIRIAȘUL: Ce?... *(Se uită la coperta cărții.)* Biblia?

BĂTRÂNUL: Când ești tânăr, crezi că ai în față atâta timp încât să poți citi toate cărțile lumii. Apoi te fură viața și te obligă s-o trăiești... Acum...

CHIRIAȘUL: Ce-o face? I-o fi rău?

BĂTRÂNUL: Vrei să mă duc să văd?

CHIRIAȘUL: Nu... Dumneata pricepi ceva din ce fac oamenii în jur?

BĂTRÂNUL: Eu nu-mi mai propun nimic. Viața trebuie trăită așa cum e. Când ești tânăr, aștepti mereu să vină ceva. Să împlinești paisprezece, optsprezece, douăzeci și șapte... Să treacă două luni și să apară ceva, să se întâmple altceva... Să se sfârșească războiul, să termini școala... Să întâlnești femeia iubită, să înceapă vacanța... Să câștigi lozul cel mare... Când ești bătrân, nu mai aștepti nimic. Poate că astăzi e ultima zi. Și atunci trebuie s-o guști cât mai poți și cu ce mai poți. Și dacă nu prea mai ai ce gusta și cu ce, îți iei amintirile și le sorbi dulceața. Nu și veninul... Moartea nu poate fi așteptată.

CHIRIAȘUL: Nu cred că-i așa... Urâsc că fiecare zi are 24 de ore. Că azi și ieri și mâine voi trăi la fel. Normal... Vreau altceva... *(Din baie iese TELEFONISTA. CHIRIAȘUL se ridică în picioare.)* Ți-a trecut'?

TELEFONISTA: Mă simt mai bine. Îmi pare rău pentru scena făcută... Nu știu ce-a fost cu mine... Am plecat. La revedere! Mai vorbim... *(Iese din scenă.)*

CHIRIAȘUL: Dumneata înțelege?

BĂTRÂNUL: Mă duc să pregătesc de mâncare. Vrei ceva? *(Intră în bucătărie.)*

CHIRIAȘUL: Când mă simt tâmpit, mă uit la televizor și mă simt și mai tâmpit. Dar până la urmă îmi trece. E ca beția. Cui pe cui se scoate. *(Deschide televizorul.)*

BĂTRÂNUL: Ce naiba ați făcut?! Ați golit tot frigiderul!

CHIRIAȘUL: Dar și ce ciorbă a ieșit...

BĂTRÂNUL: Nu mai pomeni de ea... Bine că mi-ai amintit! Direct în veceu o arunc. *(Iese din bucătărie și aruncă ciorba din oală în vasul veceului.)*

CHIRIAȘUL: Ea s-a străduit, săraca. La un restaurant simandicos ar fi fost apreciată ca un mare rafinament.

BĂTRÂNUL: Cu ce-a mai rămas în frigider ies doar niște tartine cu unt și sare. Vrei?

CHIRIAȘUL: Da

(BĂTRÂNUL intră în cameră, aducând pâine, unt și sare.)

BĂTRÂNUL: Fă-mi un pic de loc... Așa... Aruncă scrumiera și hârtiile alea!

CHIRIAȘUL: Sunt ale nebunei. Ambalajul de la ciocolată, cu concursul.

BĂTRÂNUL: Îi cumperi alta.

CHIRIAȘUL: Nu cred că se mai întoarce.

BĂTRÂNUL: Mănâncă!

CHIRIAȘUL: Poate ar fi câștigat marele premiu... O chestie mică făcută sau nefăcută ne poate schimba viața... Necazul e că viața e croită doar din lucruri foarte mici.

BĂTRÂNUL: Vecinii mei, babalâcii din bloc, decupează toată ziulica taloane, trimit capace și etichete. Doar-doar... Au înnebunit cu toții – bingo, tombola miliardelor și alte chestii de-astea care sucesc mințile... Mănâncă...

CHIRIAȘUL: Și a câștigat cineva?

TELEFONISTA: Vreau să plec. *(Se ridică, își ia rochia și intră în baie.)*

CHIRIAȘUL: Nu i-am făcut nimic... M-am jucat cu ea... E isterică!

BĂTRÂNUL: Cum le pricepi tu pe toate. Ca un om mare... Las-o în pace să-și revină! (*CHIRIAȘUL rămâne tăcut. BĂTRÂNUL își aprinde o țigară.*) Ți-am luat o țigară. Nu te superi?

CHIRIAȘUL: N-am știut că fumezi.

BĂTRÂNUL: Doar una pe zi. De obicei, după-amiaza... De la o vârstă, plăcerea se ia cu rația. Fumez o țigară, beau un pahar pe zi. Citesc o oră pe zi...

CHIRIAȘUL: Ce?... (*Se uită la coperta cărții.*) Biblia?

BĂTRÂNUL: Când ești tânăr, crezi că ai în față atâta timp încât să poți citi toate cărțile lumii. Apoi te fură viața și te obligă s-o trăiești... Acum...

CHIRIAȘUL: Ce-o face? I-o fi rău?

BĂTRÂNUL: Vrei să mă duc să văd?

CHIRIAȘUL: Nu... Dumneata pricepi ceva din ce fac oamenii în jur?

BĂTRÂNUL: Eu nu-mi mai propun nimic. Viața trebuie trăită așa cum e. Când ești tânăr, aștepti mereu să vină ceva. Să împlinești paisprezece, optsprezece, douăzeci și șapte... Să treacă două luni și să apară ceva, să se întâmple altceva... Să se sfârșească războiul, să termini școala... Să întâlnești femeia iubită, să înceapă vacanța... Să câștigi lozul cel mare... Când ești bătrân, nu mai aștepti nimic. Poate că astăzi e ultima zi. Și atunci trebuie s-o guști cât mai poți și cu ce mai poți. Și dacă nu prea mai ai ce gusta și cu ce, îți iei amintirile și le sorbi dulceața. Nu și veninul... Moartea nu poate fi așteptată.

CHIRIAȘUL: Nu cred că-i așa... Urăsc că fiecare zi are 24 de ore. Că azi și ieri și mâine voi trăi la fel. Normal... Vreau altceva... (*Din baie iese TELEFONISTA. CHIRIAȘUL se ridică în picioare.*) Ți-a trecut?

TELEFONISTA: Mă simt mai bine. Îmi pare rău pentru scena făcută... Nu știu ce-a fost cu mine... Am plecat. La revedere! Mai vorbim... (*Iese din scenă.*)

CHIRIAȘUL: Dumneata înțelege?

BĂTRÂNUL: Mă duc să pregătesc de mâncare. Vrei ceva? (*Intră în bucătărie.*)

CHIRIAȘUL: Când mă simt tâmpit, mă uit la televizor și mă simt și mai tâmpit. Dar până la urmă îmi trece. E ca beția. Cui pe cui se scoate. (*Deschide televizorul.*)

BĂTRÂNUL: Ce naiba ați făcut?! Ați golit tot frigiderul!

CHIRIAȘUL: Dar și ce ciorbă a ieșit...

BĂTRÂNUL: Nu mai pomeni de ea... Bine că mi-ai amintit! Direct în veceu o arunc. (*Iese din bucătărie și aruncă ciorba din oală în vasul veceului.*)

CHIRIAȘUL: Ea s-a străduit, săraca. La un restaurant simandicos ar fi fost apreciată ca un mare rafinement.

BĂTRÂNUL: Cu ce-a mai rămas în frigider ies doar niște tartine cu unt și sare. Vrei?

CHIRIAȘUL: Da

(*BĂTRÂNUL intră în cameră, aducând pâine, unt și sare.*)

BĂTRÂNUL: Fă-mi un pic de loc... Așa... Aruncă scrumiera și hârtiile alea!

CHIRIAȘUL: Sunt ale nebunei. Ambalajul de la ciocolată, cu concursul.

BĂTRÂNUL: Îi cumperi alta.

CHIRIAȘUL: Nu cred că se mai întoarce.

BĂTRÂNUL: Mănâncă!

CHIRIAȘUL: Poate ar fi câștigat marele premiu... O chestie mică făcută sau nefăcută ne poate schimba viața... Necazul e că viața e croită doar din lucruri foarte mici.

BĂTRÂNUL: Vecinii mei, babalâcii din bloc, decupează toată ziulica taloane, trimit capace și etichete. Doar-doar... Au înnebunit cu toții – bingo, tombola miliardelor și alte chestii de-astea care sucesc mințile... Mănâncă...

CHIRIAȘUL: Și a câștigat cineva?

BĂTRÂNUL: Unul, de la scara ailaltă, a luat o mașină de spălat cu bule. Cum o fi aia, nu știu... Așa am auzit și eu. Și mai zicea careva că fiu-său ar fi câștigat un televizor, parcă...

CHIRIAȘUL: Dumneata ai încercat?

BĂTRÂNUL: De câteva ori... Dar e pensia mică. Prefer s-o drămuiesc atâta cât e, decât s-o arunc pe timbre și pe plicuri. Și ca să ai capace, trebuie să cumperi sticlele. Cutii de detergent, ca să decupezi cartoanele. Și-așa mai departe... Decât să-i îmbogățesc pe ei, mai bine stau în banca mea.

CHIRIAȘUL: Nu și-a pus nimeni mintea serios cu ei!

BĂTRÂNUL: E chestie de noroc. Și câți de pe lumea asta au noroc?... Se zice că Napoleon, când se interesa de cineva, după ce i se spunea cum e și ce poate respectivul, întreba: „Dar noroc are?“... Știa el ce știa... Mănâncă...

CHIRIAȘUL: Mereu am sperat să ies din normal. Câștig... câștigam normal, iubeam normal, sufeream normal... Necazul e că nu sunt nici geniu, nici măcar criminal, ca să omor o vedetă pe stradă... Și nici curajos, să mă arunc de la etajul zece... Nu sunt capabil de nimic remarcabil.

BĂTRÂNUL: Dacă m-ai ucide pe mine, ziarele ar scrie, ai deveni cunoscut.

CHIRIAȘUL: Știu că vrei să scapi de lumea asta, însă e prea puțin pentru mine. Zilnic sunt omorâți bătrâni. Și jefuiți. Abia dacă apare într-un colț de ziar o notiță mică. Numai când crima e odioasă, sângeroasă. Țeasta crăpată cu toporul, sau ceva de genul ăsta.

BĂTRÂNUL: Nu, nu-mi place. E oribil să mă desfigurezi... Și nu vreau neapărat să scap de lumea asta.

CHIRIAȘUL: Ți-e frică de moarte!

BĂTRÂNUL: Ție ți-e frică să trăiești!

CHIRIAȘUL: Ne e frică la amândoi...

BĂTRÂNUL: Eu am o mare responsabilitate. Față de toți cei pe care îi port în mine. Sunt un fel de muzeu al vieților de ceară... Când se va stinge lumânarea de la căpătâiul meu, se vor topi și ele. O dată cu mine... Trebuie să fiu lucid, să nu-mi pierd amintirile, să nu le încurc.

CHIRIAȘUL: Închiriază-le. Mai vinde din ele.

BĂTRÂNUL: Râzi tu, dar asta și fac de câte ori povestesc despre ei, despre mine...

CHIRIAȘUL (*privind ambalajul ciocolatei*): Nu și-a pus nimeni mintea cu ei... (*Ia ziarele și le deschide grăbit. O stare febrilă îl cuprinde. Deschide televizorul și radioul. Întinde ziarele pe pat și începe să râdă.*)

BĂTRÂNUL: Nu râde, băiete... Bătrânețea e o boală care se ia... Nu prea ți-a fost foame. (*Strânge masa.*) Ce-ți veni cu televizorul? Stinge măcar radioul... Azi, la cimitir, m-am întâlnit cu Aldea, groparul. Îl știu de 47 de ani. De atunci sapă întruna gropi. Și continuă să sape... Am încercat să intru în vorbă cu el. M-a privit din cap până în picioare de ziceai că-mi ia măsurile și n-a rostit nimic. Din priviri spunea parcă: „Te aștept și pe tine. Te rezolv eu, stai liniștit...” Nu era el vorbăreț nici înainte, dar acum e mut de tot. O fi tot o deformare profesională... Ce să vorbești cu morții?... Măcar de i-ar asculta... Dar ce moșmondești acolo?

CHIRIAȘUL: Avea dreptate individă... „Uită-te în jur și găsești răspunsul...” E ca în istoria cu ăia care au căutat comoara o viață, bătând în lung și-n lat pământul. Comoara era sub casa lor. Au găsit-o abia la bătrânețe și nu le-a mai fost de folos la nimic...

BĂTRÂNUL: Începi să pricepi.

CHIRIAȘUL: În casa asta e vreo foarfecă?

BĂTRÂNUL: În sertarul din dreapta... Ce te-a apucat?

CHIRIAȘUL: Ai să vezi!

BĂTRÂNUL: Ai înnebunit... Pot să te-ajut?

CHIRIAȘUL: Să ajuți un nebun? Să-i sporești nebunia?... E prea mult. Vezi-ți de treabă... Dacă ai chef, sun-o pe Albă ca Zăpada să-ți spună o poveste. Că de mâine, nimeni în afară de mine nu se mai atinge de telefon.

BĂTRÂNUL: Nu crezi ca exagerezi?

CHIRIAȘUL: Ți-am spus să pleci. Mută-te!... (*Ia receptorul și formează un număr.*) Ești fierbinte sau adâncă?... Mai repetă încă o dată, de la capăt. (*Îi dă receptorul.*)

BĂTRÂNUL: Unul, de la scara ailaltă, a luat o mașină de spălat cu bule. Cum o fi aia, nu știu... Așa am auzit și eu. Și mai zicea careva că fiu-său ar fi câștigat un televizor, parcă...

CHIRIAȘUL: Dumneata ai încercat?

BĂTRÂNUL: De câteva ori... Dar e pensia mică. Prefer s-o drămuiesc atâta cât e, decât s-o arunc pe timbre și pe plicuri. Și ca să ai capace, trebuie să cumperi sticlele. Cutii de detergent, ca să decupezi cartoanele. Și-așa mai departe... Decât să-i îmbogățesc pe ei, mai bine stau în banca mea.

CHIRIAȘUL: Nu și-a pus nimeni mintea serios cu ei!

BĂTRÂNUL: E chestie de noroc. Și câți de pe lumea asta au noroc?... Se zice că Napoleon, când se interesa de cineva, după ce i se spunea cum e și ce poate respectivul, întreba: „Dar noroc are?”... Știa el ce știa... Mănâncă...

CHIRIAȘUL: Mereu am sperat să ies din normal. Câștig... câștigam normal, iubeam normal, sufeream normal... Necazul e că nu sunt nici geniu, nici măcar

criminal, ca să omor o vedetă pe stradă... Și nici curajos, să mă arunc de la etajul zece... Nu sunt capabil de nimic remarcabil.

BĂTRÂNUL: Dacă m-ai ucide pe mine, ziarele ar scrie, ai deveni cunoscut.

CHIRIAȘUL: Știu că vrei să scapi de lumea asta, însă e prea puțin pentru mine. Zilnic sunt omorâți bătrâni. Și jefuiți. Abia dacă apare într-un colț de ziar o notiță mică. Numai când crima e odioasă, sângeroasă. Țeasta crăpată cu toporul, sau ceva de genul ăsta.

BĂTRÂNUL: Nu, nu-mi place. E oribil să mă desfigurezi... Și nu vreau neapărat să scap de lumea asta.

CHIRIAȘUL: Ți-e frică de moarte!

BĂTRÂNUL: Ție ți-e frică să trăiești!

CHIRIAȘUL: Ne e frică la amândoi...

BĂTRÂNUL: Eu am o mare responsabilitate. Față de toți cei pe care îi port în mine. Sunt un fel de muzeu al vieților de ceară... Când se va stinge lumânarea de la căpătâiul meu, se vor topi și ele. O dată cu mine... Trebuie să fiu lucid, să nu-mi pierd amintirile, să nu le încurc.

CHIRIAȘUL: Închiriază-le. Mai vinde din ele.

BĂTRÂNUL: Râzi tu, dar asta și fac de câte ori povestesc despre ei, despre mine...

CHIRIAȘUL (*privind ambalajul ciocolatei*): Nu și-a pus nimeni mintea cu ei... (*Ia ziarele și le deschide grăbit. O stare febrilă îl cuprinde. Deschide televizorul și radioul. Întinde ziarele pe pat și începe să râdă.*)

BĂTRÂNUL: Nu râde, băiete... Bătrânețea e o boală care se ia... Nu prea ți-a fost foame. (*Strânge masa.*) Ce-ți veni cu televizorul? Stinge măcar radioul... Azi, la cimitir, m-am întâlnit cu Aldea, groparul. Îl știu de 47 de ani. De atunci sapă întruna gropi. Și continuă să sape... Am încercat să intru în vorbă cu el. M-a privit din cap până în picioare de ziceai că-mi ia măsurile și n-a rostit nimic. Din priviri spunea parcă: „Te aștept și pe tine. Te rezolv eu, stai liniștit...” Nu era el vorbăreț nici înainte, dar acum e mut de tot. O fi tot o deformare profesională... Ce să vorbești cu morții?... Măcar de i-ar asculta... Dar ce moșmondești acolo?

CHIRIAȘUL: Avea dreptate individă... „Uită-te în jur și găsești răspunsul...” E ca în istoria cu ăia care au căutat comoara o viață, bătând în lung și-n lat pământul. Comoara era sub casa lor. Au găsit-o abia la bătrânețe și nu le-a mai fost de folos la nimic...

BĂTRÂNUL: Începi să pricepi.

CHIRIAȘUL: În casa asta e vreo foarfecă?

BĂTRÂNUL: În sertarul din dreapta... Ce te-a apucat?

CHIRIAȘUL: Ai să vezi!

BĂTRÂNUL: Ai înnebunit... Pot să te-ajut?

CHIRIAȘUL: Să ajuți un nebun? Să-i sporești nebunia?... E prea mult. Vezi-ți de treabă... Dacă ai chef, sun-o pe Albă ca Zăpada să-ți spună o poveste. Că de mâine, nimeni în afară de mine nu se mai atinge de telefon.

BĂTRÂNUL: Nu crezi că exagerezi'?

CHIRIAȘUL: Ți-am spus să pleci. Mută-te!... *(Ia receptorul și formează un număr.)* Ești fierbinte sau adâncă?... Mai repetă încă o dată, de la capăt. *(Îi dă receptorul BĂTRÂNULUI.)* Ia telefonul și du-te în bucătărie, că am treabă! Ascultă și dumneata o poveste adevărată! Fac cinste cu un basm cum n-ai mai auzit. *(BĂTRÂNUL ia telefonul și intră în bucătărie.)*

BĂTRÂNUL: Alo... Nu înțeleg ce vrei să spui... Sunt în pijama, da... De ce ești fierbinte, ai febră?... Nu vrei să începi să-mi povestești?... Ai uitat de mama vitregă și de oglindă... Aoleu! Nu vorbi prostii că poate te-aude vreun copil... Să-mi dau pijamaua jos?... Mi-e frig... Ce-mi place?... Biscuiții, laptele și musacaua, dar nu-mi fac bine la ficat... E urât ce spui... Păreai o tânără bine crescută, la locul ei... Cum să nu te știu... N-am fost împreună și ne-am zdruncinat în pat?... Cum când?... Tu nu știi cu cine vorbești?... Cum cine să fiu? Eu, tăităiță... Alo... Alo... Alo!... A închis... *(Intră în cameră.)* A închis... Nu cred, totuși, că era ea... Vorbea aiurea și spurcat. Dacă ar fi fost ea... Oricum m-ar fi recunoscut.

CHIRIAȘUL *(preocupat):* Dă-o naibii... Dacă vrei, poți să suni la altele. Sunt destule linii fierbinți.

BĂTRÂNUL: Eu voiam să vorbesc cu ea.

CHIRIAȘUL: Dă-mi să-ți formez din nou. Dar pe urmă mă lași în pace, că am treabă... Alo... Tu care ești?... Crăiasa Zăpezilor? Numai frigide sunteți acolo?... Dă-mi-o pe Albă ca Zăpada!... Dar e numărul ei... Spune-i să vină, că mă enervez!... Costică, da, așa mă cheamă... Alo, alo! De ce nu vorbești cu hodorogul?!... Eu plătesc, așa că faci cum îți spun... Atunci de ce-ai închis telefonul?... Fii normală și vorbește cu el... Nu, nu s-a supărat... *(Către BĂTRÂN.)* Ia-o!

BĂTRÂNUL: Alo... Tu ești?... Cred că mai înainte mi-a răspuns altcineva. O stricată. Spunea niște năzbâtii de mi-e rușine să le repet... Am mâncat și noi... Acum ne uităm la televizor. Tu ce faci?... Muncești, bravo... Nu te surmena, că ai văzut... Bine, bine... Noapte bună... *(Închide telefonul.)* Nu prea avea chef de vorbă... O fi avut treabă și eu o rețineam... Așa-i la patron. Nu te lasă o clipă... *(Revine în cameră.)* Nu poți da alea mai încet?... Închide măcar unul din ele... Aud vecinii, și ce-și închipuie?... *(Deschide fereastra.)* Costică!... Costică!... *(Către CHIRIAȘUL care nu reacționează la vorbele sale.)* Cum te cheamă, de fapt?

CHIRIAȘUL: Dumneata nu poți să-ți vezi de treabă?!

BĂTRÂNUL *(strigând din nou motanul):* Hai, Costică, mai vino și pe-acasă, că e noapte și s-a lăsat frigul... Umbli brambura... N-o să-ți vină să crezi ce mi s-a întâmplat. Îți povestesc eu ție. Vei rămâne cu gura căscată... O să mă bănuiești că inventez iar... Costică!... Vino, măi, pușlama... N-o să-ți crezi urechilor ce mi s-a întâmplat...

CHIRIAȘUL: N-o să-i vină să creadă ce-o să se întâmple!

BĂTRÂNUL *(către CHIRIAȘ):* Nu vrei să-mi răspunzi?

CHIRIAȘUL: Câți oameni trăiesc în noi? Pot să fie mai mulți? *(Se întinde pe pat.)*

BĂTRÂNUL: La groapă merge doar unul. D-asta e dată viața, să-i omorâm pe ceilalți din noi și să rămânem singuri. Abia atunci suntem cu adevărat singuri. Și ne-apucă disperarea... Mă duc să mă culc... Îți sting lumina?... Noapte bună!
(BĂTRÂNUL stinge lumina din cameră și intră în bucătărie unde face același lucru. Din cameră se aude cum CHIRIAȘUL formează un număr de telefon.)

CHIRIAȘUL: Alo... Încetează, nu mă plictisi cu prostiile tale... Da, nu mi-e somn... Să vii aici?... Te dau ăia afară dacă pleci... Spune-mi ceva! De ce nu încerci să te schimbi?... Nu știu cum. Tu poți să-mi spui mie cum să fiu altul?... Știi pe dracu'!... Lasă-mă-n pace cu Albă ca Zăpada ta cu tot!... Nu mai vreau nimic. Ești o proastă. Puteai măcar să încerci să fii Șeherezada!... *(Se aude receptorul trântit în furca telefonului.)* Nu există „o mie și una de nopți“. Există doar nopte după nopte. Și toate sunt negre și chinuite... Nu-mi rămâne decât să aștept să vină dimineața... *(Începe să cânte la muzicuță.)*

CORTINA

ACTUL DOI

Aceeași garsonieră. Camera este mult schimbată. Mobilele sunt mutate ca să facă loc cutiilor desfăcute, din care ies obiecte de uz casnic. De asemenea, cinci-șase televizoare și trei-patru radiouri funcționează în același timp. Multe ziare și reviste, alte hârtii și decupaje din periodice. Încă două telefoane, dicționare și cărți împrăștiate peste tot. Pe pereți sunt prinse în piuneze bilete pe care sunt scrise numere de telefon.

Scena 1

BĂTRÂNUL stă pe un scaun în fața ferestrei de la bucătărie.

BĂTRÂNUL: Unde-i liniștea de altădată?... Înainte era mai bine. Dacă am ajuns să spun asta, e clar, am îmbătrânit de-a binelea... Și ieri îmi tremurau mâinile, dar parcă nu așa de rău. Se învârtea casa cu mine, însă mai încet... Unde nu dă Domnul o pană de curent! Sau măcar să trăsnească blocul și să ia foc totul... Uite-așa turbează omul... Să fug de-acasă?... Nu mai am vârsta, mor pe străzi. Se sperie copiii de mine... Mă duc la azil... Ce să caut eu printre fosilele alea? Să ascult toți ramoliții ce mari și ce tari au fost? Eu nu mai apuc să scot o vorbă. Nu e demn de mine... Să-l inund pe vecinul de dedesubt?... Inutil, e nesimțit... Mă duc la o damă de consum ca să uit de tot... Fac infarct... Penibil... Dacă mă arunc în fața unei mașini?... Bag un amărât la pușcărie de pomană... Să mă duc la cimitir?... S-au plictisit și ăia de mine...

(Ușa de la intrare se deschide. În cameră intră TELEFONISTA, bine dispusă și cu o coafură nouă. Răscolește printre hârtiile de pe masă. Schimbă canalul de la unul dintre televizoare.)

TELEFONISTA: Băieții sunt acasă?

BĂTRÂNUL: A venit ființa... Unde să mă duc, domn'e?!

TELEFONISTA: Costică!... Tataie!... Prințisor, unde ești?... Hodorogul mai trăiește, sau a dat colțul?... *(Intră în bucătărie.)* Ești surd, n-auzi? Ușa e deschisă, intră cine vrea. Tataie, într-o zi te fură cu totul, și nici n-o să bagi de seamă.

BĂTRÂNUL: Ce mă interesează pe mine?

TELEFONISTA: Sigur, că vechiturile tale nu le fură nimeni. Să le dai de pomană, și nu le-ar lua nici ultimul om. De celelalte lucruri nu-ți pasă că, de, le-a câștigat Costică... Unde e?

BĂTRÂNUL: Ce mă interesează pe mine?... S-a dus să-și ia ziarele. Așa cred. Ce, spune ceva bestia, unde se duce, ce face?

TELEFONISTA: Te rog, nu-i mai spune bestie. Uneori am senzația că ești invidios.

BĂTRÂNUL: Pe el?!... Mi-e ciudă că nu pot să fiu obraznic și rău ca el, atâta tot.

TELEFONISTA: Îl invidiezi că are succes!

BĂTRÂNUL: De când îi iei tu partea? De când câștigă bani, sigur că da.

TELEFONISTA: Vorbești aiurea. Nu mă cunoști... Știi când m-am îndrăgostit eu de el?... Când mi-a zis la telefon că mai bine mă făceam telefonistă. Țsta a fost visul meu, să ajung telefonistă la Primărie... Să vorbesc cu toți ștabii, să știu toate bârfele, cine cu cine... Să trag cu urechea la șmecheriile lor și ei să-mi spună „sărut mâna domniță, ce glas blond, ce voce suavă aveți...” Să-i bag în boale fără să mă vadă și fără să pună mâna pe mine. Scârbele naibii!... Spune-mi mie, cum a ghicit el ce-aș fi vrut eu să ajung? Cum?... Asta-i semnul că el e bărbatul vieții mele. M-a citit din prima... Zii că n-am dreptate!

BĂTRÂNUL: Tot bestie rămâne.

TELEFONISTA: Iar îl ponegrești... Cine mai e ca el? I-a înnebunit pe toți!... Nimic nu-ți convine. De mine te iei că mă machez, că sunt prea cochetă și frumușică...

BĂTRÂNUL: Ia uite unde era Frumoasa și Bestia!

TELEFONISTA: Moșule, ai îmbătrânit de pomană... Vrei să-ți spun un secret?... Am venit în casa asta acum trei săptămâni, și Costică e tot un gentleman... Înțelegi ce vreau să spun? Și am dormit de câteva ori cu el în pat. Vreo trei nopți, când am avut liber. E un lord... Și nici măcar nu m-am împotrivit. Ba din contră. Mai am un pic și intru la idei... Parcă sunt o mobilă. Se scoală în toiul nopții, dă telefon și răspunde la o întrebare... Deschide radiourile, mângălește hârtiile, decupează taloane. Eu mă fac că dorm... Uneori stă cu orele în scaun, fără să se miște. Asta e grav?

BĂTRÂNUL: E nebun.

TELEFONISTA: Vezi că mai bine tăceam?... Nici să-l mângâi nu mă lasă... E așa de încrâncenat. Dacă se îmbolnăvește?

BĂTRÂNUL: Ce le face să crezi că e sănătos?

(Ușa de la intrare se deschide. În cameră intră CHIRIAȘUL. Aruncă pe masă un teanc de ziare. Intră în bucatărie, deschide frigiderul și bea dintr-o sticlă de apă. Se întoarce în cameră ca și cum n-ar fi observat prezența celor doi. Se uită la ecranele televizoarelor. TELEFONISTA intră și ea în cameră.)

TELEFONISTA: Cucu!... Mă vezi?... Țți place noua mea rochie?...

CHIRIAȘUL: Cine a schimbat canalul?! V-am spus să nu vă atingeți de nimic?

TELEFONISTA: Prințisor, nu observi nici o schimbare?... Uită-te mai bine...

CHIRIAȘUL: Cine a umblat în hârtiile de pe masă? Vreți să înnebunesc?!... Erau puse într-o ordine anume... Să nu vă mai prind că vă apropiați de zona asta, că vă ia mama dracului! E clar?!... Vă ajunge bucatăria... *(Către BĂTRÂN, care-l privește din cadrul ușii.)* Ce te uiți așa la mine? Crezi că mă sperii?... Voi nu înțelegeți românește?!

(BĂTRÂNUL pleacă în bucatărie.)

TELEFONISTA: Hai, nu fi rău... Nu vezi că m-am vopsit?... Nu țipa la Albă ca Zăpada, fetița ta care te...

CHIRIAȘUL: Termină cu tâmpeniile!

TELEFONISTA: Mângâie zăpada, iubește-o... E albă și proaspătă pentru tine... Unde mai găsești tu în orașul ăsta...

CHIRIAȘUL: La oraș, zăpada e murdară. Așa că încetează!... E amestecată cu noroi, îmbibată cu fum și înghețată peste gunoaie...

TELEFONISTA: Taci... Ajunge...

CHIRIAȘUL: Cum atinge pământul, devine o mizerie. La fel și tu. La telefon, nevăzută, neatinsă, poți fi albă și imaculată. În carne și oase, printre noi, ești ca zăpada.

(TELEFONISTA încearcă să spună ceva, dar izbucnește în plâns și iese în fugă din garsonieră. CHIRIAȘUL privește ecranele și răsfoiește ziarele. BĂTRÂNUL se pregătește să facă o cafea.)

BĂTRÂNUL: Vrei o cafea?

CHIRIAȘUL: De ce-a plecat proasta aia?

BĂTRÂNUL: Tu ești omul care dă răspunsuri... Astăzi, cum o vrei, cu zahăr sau fără?

CHIRIAȘUL: Cu liniște.

BĂTRÂNUL: Asta ți-o pui singur!

(CHIRIAȘUL ridică receptorul și formează un număr de telefon.)

CHIRIAȘUL: Mă numesc Costică Pașa... Răspunsul e... Ford Mondeo. *(Formează un alt număr, privind încordat ecranul unui televizor.)* Hai odată!... Sună!... Iarăși e ocupat...

(Formează din nou. Cu receptorul la ureche se repede în ziare. Decupează taloane. Se ridică brusc și șterge cu o cariocă un număr de telefon de pe un bilet prins pe perete.) Să vă ia dracu'! Hai, acum, acum... Te simt cum faci clic... Așa... Mă numesc Costică Pașa... Răspunsul este: Chuck Noris îl lovește pe adversarul său cu piciorul de trei ori... *(Închide telefonul.)* Ați luat bere?... Unde sunt capacele?

BĂTRÂNUL: În cutia albastră. Dar n-a ieșit nici o literă.

CHIRIAȘUL: Asta, că nu vă pricepeți să alegeți. Nu simțiți care sunt alea câștigătoare. Tot eu trebuie să mă duc.

BĂTRÂNUL: Vrei etichetele de la borcanele de...

CHIRIAȘUL: Nu le rosti numele! Nu e încă timpul lor... *(Atenția îi este atrasă de un alt televizor.)* Ce gust au biscuiții sărați?... Cretinilor! *(Ridică receptorul și formează un număr.)* Hai, că te-am prins la fix... Hai... Costică Pașa... Gustul este sărat. *(Închide telefonul. În cameră intră BĂTRÂNUL, aducând cafeaua.)* V-am avut și pe voi... *(Către BĂTRÂN.)* O să ai biscuiți să bagi în tine un an de zile... *(La radio se aude: „Întrebarea concursului nostru este din geografie. Primul ascultător care va intra în legătură cu noi și va da răspunsul corect va câștiga o ladă frigorifică de la firma... Puteți suna la numărul...”)* Din astea am câștigat până acuma vreuna?

BĂTRÂNUL: Trei... Unde-ți pun cafeaua?

CHIRIAȘUL: Doar trei?... Mai merge una... Vezi c-o verși! Pune-o aici... *(La cele trei telefoane și formează pe rând același număr.)* Sună, că te!... Alo, da... *(Vocea lui se aude și în radio, apoi vocea prezentatoarei spunând: „Avem pe cineva pe fir care vrea să dea răspunsul corect. Alo... Cu cine avem plăcerea?”)*

CHIRIAȘUL: Costică Pașa e numele meu.

VOCEA PREZENTATOAREI: Omul care câștigă tot! Iată un nume care a devenit la fel de cunoscut ca cel al...

CHIRIAȘUL: Vreau să dau răspunsul!

VOCEA PREZENTATOAREI: Inamicul public al jocurilor și concursurilor... Mai întâi să vă pun întrebarea... Nu pricep cum reușiți să intrați mereu în direct...

CHIRIAȘUL: Aștept întrebarea.

VOCEA PREZENTATOAREI: Întrebarea este... O avem scrisă aici... Întrebarea sună așa: „În ce oraș v-ați născut?”

CHIRIAȘUL: În Bârlad.

VOCEA PREZENTATOAREI: Bravo! Excelent răspuns la o dificilă întrebare de geografie! Premiul vă aparține! Așa cum am spus, sunteți fericitul câștigător al unei...

CHIRIAȘUL: M-am născut în Tecuci, lângă Bârlad.

VOCEA PREZENTATOAREI: Distanța e atât de mică, încât răspunsul poate fi considerat corect. Felicitări! Combina frigorifică e a dumneavoastră!... (*Închide telefonul și radioul cu care s-a aflat în direct.*)

CHIRIAȘUL: De la o zi la alta sunt mai imbecili. Și eu o dată cu ei... (*Aruncă nervos dicționarele și cărțile de pe masă.*) Să le arunci la gunoi, că nu mai folosesc la nimic!

BĂTRÂNUL: Și dacă or să-ți mai trebuiască?

CHIRIAȘUL: Asta a fost la început... Acum e ca pentru tâmpiți. Ghici ciupercă ce-i?! (*Se aud bătăi în ușă. BĂTRÂNUL vrea să deschidă.*) Ți-am zis să-ți vezi de treaba ta?! E pentru mine. Pe tine nici moartea nu vrea să te caute.

BĂTRÂNUL: Bestie ce ești!

CHIRIAȘUL: Moșule, uite care e treaba. Când o veni unul să te caute, unul, eu mă arunc de la fereastră, îmi tai venele, bag capul în cuptor și dau singur drumul la gaze.

BĂTRÂNUL: Să mă lași pe mine să dau drumul la gaze!

CHIRIAȘUL: S-a făcut, cu plăcere... Mă spânzur și de lampă... Vin acum! Așteaptă și nu mai bate ca un descreierat!... Ne-am înțeles?... (*Deschide ușa. Apare POȘTAȘUL încărcat de pachete și scrisori.*)

POȘTAȘUL: Să trăiți, șefu'! Asta e tot ce-am putut căra... (*În șoaptă.*) Pe scări e duduia, cam supărată. Să o aduc și pe ea?

CHIRIAȘUL: Las-o, că știe adresa!

POȘTAȘUL: La oficiu au rămas pachetele mari. Vă trebuie un camion, zău așa.

CHIRIAȘUL: Lasă-le aici... Pe jos...

POȘTAȘUL: Îmi dă și mie bătrânul niște semnături de primire?

CHIRIAȘUL: Lasă-l, semnez eu...

(*CHIRIAȘUL semnează formularele.*)

POȘTAȘUL: Merge... Șefu', îmi dați un autograf pentru copil?... Uite, pe abecedarul lu' ăla micu', să-i poarte noroc... Lumea zice că sunteți vrăjit, că sunteți paranormal...

CHIRIAȘUL: Ajunge!

POȘTAȘUL: Șefu', îmi dați și mie o bucată dintr-o haină veche de-a dumneavoastră, un ciorap, un maiou rupt, ceva, acolo... Să pun la icoană că poate se abate norocul și peste casa mea.

CHIRIAȘUL: Gata, ajunge!... *(Scoate din buzunar niște bani.)* Ia de-aici și du-te!... *(Îi cade batista din buzunar. POȘTAȘUL o ridică în grabă și fuge pe scările blocului.)* Bă, ce naiba faci?! *(Închide ușa și intră în cameră.)* Alt sărit de pe fix... Mi-a furat batista. Nu mai pot umbla pe stradă de băgăreții ăștia. Cum le spun numele, vor să mă atingă, să... Fir-ați ai dracului!

(Între timp, BĂTRÂNUL și-a schimbat pijamaua cu costumul cel bun. Se aranjează în oglindă.)

BĂTRÂNUL: Nu-i mai înjura, că nu ei sunt de vină!

CHIRIAȘUL: Să desfaci rahaturile astea de cutii... Aruncă ce nu ne trebuie!

BĂTRÂNUL: Asta-i treaba individei.

CHIRIAȘUL: E treaba cui spun eu! Măcar atâta lucru să faci! Îți dau bani, suport să-ți ascult ineptiile. Îți rabd ticurile de bătrân senil ce ești. Vorbesc cu tine ca și cu un om... Ce mai vrei?!... Ce mai vrei?!...

BĂTRÂNUL: Din momentul ăsta nu mai vreau nimic. Poate să te ia dracu', să te zvârcolești pe jos de durere, să explodezi, să... Să ardă pielea pe tine... Să... O vorbă nu mai auzi de la mine. Bestie ce ești!

(BĂTRÂNUL iese din garsonieră, trântind ușa. CHIRIAȘUL se învârteste prin cameră încercând să se liniștească.)

CHIRIAȘUL: Ce mai vor de la mine?! Le dau totul. Îmi storc mintea, îmi chinui sufletul ca să reușesc, și ei... Ce credeți voi, că pentru mine e mai ușor să mă suport?!... *(Se așează la masă și completează taloane.)* „Tichet de participare... valabil...” Costică Pașa... strada... „Biletul de vacanță... 12 taloane... etapa a patra... îți deschide drumul spre litoral...” Asta nu. *(Dă la o parte talonul.)* „Câștigă un dormitor de tineret...” Țăsta da. Numele și prenumele... Tataie, ești pe cale să câștigi tocmai ce-ți lipsea... La fix. Altul la rând... „Punțează la ținta Miliardelor... Premii de cinci miliarde... Marele premiu un miliard. Ai pus ochii pe miliarde, iată cum îți poți atinge ținta...” Costică Pașa... strada... localitatea... Așa... *(Ia un plic și introduce talonul. Îl timbrează, îl privește intens, apoi îl sărută.)* Tu o să fii ăla! Pe tine te vor alege... *(Pune plicul într-o cutie.)* Le-am umflat și miliardul ăsta... *(Ia un alt talon.)* „Concurs, mare concurs... zece bilete la concertul lui Luciano Pavarotti... Întrebare: Care este valoarea actuală a unui tichet de masă acordat de întreprindere angajatului?” Dar ce sunt eu, sindicalist?... Tâmpiților!... Bă, nici măcar nu-mi place de grasul ăla care transpiră țipând... *(Vrea să arunce talonul, dar se răzgândește.)* Costică Pașa... numărul... sector... Lasă să fie măcar un loc liber, că n-am să mă duc. Și deie Domnul să fie în primul rând, să se oftime grasul și să nădușească și mai tare... *(Pune talonul în plic și timbrează. Mângâie plicul.)* Să mă asculți. Direct în lăbuțele ăluia care va extrage să ajungi... *(Se ridică brusc și se oprește în fața unui televizor. Ia un telefon și formează numărul de pe ecran.)* De când te pândesc eu... Ți-a venit vremea... Hai,

sună... Sună... Sună, când îți spun!... *(În acest timp, la un radio se anunță numărul de telefon pentru un alt concurs: un bilet pentru Paris, alături de Președinte, în vizita oficială... Ia receptorul de la un alt telefon și formează numărul auzit.)* Să nu-mi faci figuri că... *(În primul receptor.)* Alo... Mă numesc Costică Pașa... Mașina din imagine are culoarea albastră. *(Închide receptorul și țopăie de bucurie prin cameră.)* V-am tras-o! V-am luat Mercedesul! După ce îl ridic, văd eu cum îi păcălesc, direct în primul stâlp îl înfig! *(Răspunde în celălalt receptor.)* Alo... Costică Pașa... Alături de sinistrați se află Președintele României... *(Închide telefonul bucuros de reușită.)* Asta a fost apelul câștigător! Poate nu știați... Țăsta a fost!... Și ce dacă? Fi-v-ar actele ale dracului! De ce nu mă credeți pe cuvânt?! Sunt eu! Eu!... Neputincioșilor!... Eu sunt ăla care câștigă tot!... Și la ce-mi folosește? La ce toate astea?... *(Se trânteste pe pat.)* Ce obosit sunt! Mă secătuiește... *(Se ridică capul oaselor și privește ușa de la intrare. Se duce și o deschide.)* Ai să răcești... Intră în casă... Vino odată, că mă apucă iar dracii! *(În cameră intră bosumflată TELEFONISTA.)* Spală-te pe față, că parcă ești Muma Pădurii... *(TELEFONISTA izbucnește din nou în plâns și fuge în baie.)* Voi credeți că viața e o telenovelă?!... Fetițo, viața e un documentar despre digestie și excremente. Despre căderea părului, reumatism și psihoze... Singurătate și... *(Lovește cu picioarele pachetele aduse de poștaş.)* Nu-mi ajunge nebunia mea? De ce mi-o băgați pe gât și pe-a voastră?!... *(În fața ușii de la baie.)* Ieși de-acolo și încetează cu plânsul!... Ieși, că sparg ușa! *(Ușa se deschide. TELEFONISTA îl privește speriată.)* Tâmpito!... Ce vrei de la mine?! Ești inconștientă?!... *(O ia de umeri și o zgâlțâie.)* De ce mă chinuiți?... *(O îmbrățișează și o sărută cu pasiune. Trupurile lor coboară pe podea.)* Te-ai pierdut printre blocuri, prin cartiere... O să-ți cumpăr o căsuță în pădure să te ascund de nemernicia lumii... Ca zăpada... Șeherezada mea... *(TELEFONISTA se desprinde din îmbrățișare și fuge din garsonieră țipând.)*

TELEFONISTA: Nu mă atinge!... Nu vreau!...

Scena 2

Același interior. Și mai multe obiecte îngrămădite în cameră, vrafuri de ziare peste tot. Televizoarele și radiourile, parcă mai multe, funcționează toate. În cameră, CHIRIAȘUL vorbește la telefon. BĂTRÂNUL conduce un NECUNOSCUȚ afară din garsonieră, după care revine în bucătărie.

CHIRIAȘUL: Să știi că și eu înregistrez. Am avut surprize și cu alte interviuri... Una ziceam, alta scria în ziare... N-am nimic cu ziariștii, dar n-am chef să-mi răstălmăciți voi cuvintele... Nu vin la televiziune să mă filmați, că nu vreau. Simplu... Nu sunt nici pitic, nici diform... Nu vreau să fac pe măscăriciul ca să câștigați voi bani. Clar?!... Și ce dacă îmi plătiți?... Cât? Mă șterg la fund cu banii voștri... Auzi, știi ceva, am bani să-mi pun și-n cap! Nu asta contează... Cum fac? Simplu. Câștig... Da, când vreau să câștig, câștig... Domn'e, eu sunt câștigător profesionist! V-a intrat

în cap?... Păi asta e țara lui Bingo Vodă. Împărăția amăgirii și înșelăciunii. Psihoza națională e miliardul. Țara lui Te-uiți-și-câștigi... Sigur că da... Stai să vezi... Dacă ăștia cu concursurile și-au pus în gând să distrugă ideea de competiție, să-i înnebunească de tot pe amărâții din toată țara, eu nu fac decât să le îndeplinesc dorința... Or fi ei săraci și proști, dar ăștia îi sărăcesc și îi prostesc mai rău, fiindcă oamenii sunt sperați... Fugi, mă, de-aici cu fericiți cei săraci cu duhul... Lasă că vă umflu eu totul. Vă rad!... Ce te interesează?... Treaba mea ce-am vrut să mă fac când eram mic... Culoarea roșie... Cu steagul să defilezi tu!... *(Se aud bătăi în ușa de la intrare.)* Da...

(CHIRIAȘUL se ridică să deschidă, dar mai rapid este BĂTRÂNUL. În cameră intră un NECUNOSCUȚ.)

BĂTRÂNUL: Poftiți... Nu vă luați după aparențe...

CHIRIAȘUL *(în telefon):* Nu, n-am căzut în cap...

BĂTRÂNUL: Cât pot să mintă unii!... *(Către NECUNOSCUȚ.)* Nu vă impacientați... N-ați mai văzut smintiți?... Intrați, vă rog! *(Intră împreună cu NECUNOSCUȚUL în bucătărie.)*

CHIRIAȘUL: Vezi că-ți închid telefonul!... Așa mă enervez eu, repede... Da, e o chestie de noroc... O fi norocul orb, dar nu și invizibil... Nu sunt ghicitor... Nici vraci... Poți să-i spui divinație, dacă-ți place cuvântul ăsta... Eu văd cum pot câștiga. Sun exact când trebuie, ca apelul meu să fie cel ales. Asta dacă nu se fac mânării... Nu, nu trebuie să completezi mii de taloane și nici să dai telefoane ca disperatul toată ziua... Știi cum e?... Ca în viață, amice. Poți, dar nu oricând. Reușești, dar nu orice... Norocul e un har... *(Între timp, BĂTRÂNUL îl conduce pe NECUNOSCUȚ la ușă, luându-și rămas-bun.)* Gata, am vorbit și așa prea mult. *(Închide telefonul. BĂTRÂNUL se întoarce în bucătărie. Se oprește în dreptul ușii.)*

BĂTRÂNUL: Fac o excepție, că n-am de ales. Nu mai răspunde la ușă dacă nu aștepti pe cineva! Nu-mi convine ca musafirii mei să dea ochii cu un... Se pot speria...

CHIRIAȘUL: Moșule, tu chiar ai luat-o razna...

BĂTRÂNUL: Ai putea să te ții de promisiuni. Aruncă-te pe fereastră... Funia de lampă... Venele... Doar nu ai uitat?... Hai să dăm drumul la aragaz...

CHIRIAȘUL: Nu ești în toate mințile.

BĂTRÂNUL: Nu știi ce înseamnă să fii bărbat... Nu mai am nici o pretenție. *(Intră în bucătărie, urmat de CHIRIAȘUL nervos.)*

CHIRIAȘUL: Să nu mă faci tu pe mine cum îți vine la gură că... *(Se aud bătăi în ușa de la intrare. BĂTRÂNUL se duce și deschide. Revine în bucătărie, însoțit de un alt NECUNOSCUȚ.)*

BĂTRÂNUL *(către NECUNOSCUȚ):* Luați loc. Vă rog să mă scuzați... Găzduiesc la mine un nepot handicapat. *(Către CHIRIAȘ.)* Du-te, băiete, și te joacă cu televizoarele!... *(BĂTRÂNUL închide ușa de la bucătărie în urma CHIRIAȘULUI, care iese turbând de furie.)*

CHIRIAȘUL: Dacă e vorba de joacă, joacă să fie!...

(Dă sonorul televizoarelor mai tare. Din bucătărie iese BĂTRÂNUL care, tacticos, reduce sonorul.)

BĂTRÂNUL: Nu ești băiat cuminte... Am un musafir, și te rog să fii politicos... Ce-o să creadă domnul despre tine?... Ce te uiți așa? Asta-i fața ta, sau te strâmbi la mine?... *(BĂTRÂNUL reîntră în bucătărie. CHIRIAȘUL rămâne pentru o clipă nemișcat, după care intră în bucătărie.)*

CHIRIAȘUL: Tataie, pot să mă spânzur?... Te rog frumos, dă-mi voie să-mi tai venele... *(Către NECUNOSCUȚ.)* Nene, n-ai o lamă mai ascuțită, că ale lui tataie sunt cam tocite...

BĂTRÂNUL: Fii băiat cuminte și du-te să decupezi cu foarfecă din ziare... *(Către NECUNOSCUȚ.)* Asta-i pasiunea lui. E foarte talentat... *(Către CHIRIAȘ.)* Poți să-i dai un telefon Albei ca Zăpada, și ea o să-ți spună ceva frumos.

CHIRIAȘUL: Îmi spune să-mi dau pantalonii jos. O știu eu pe ea... Dacă sunt cuminte, pot să mă arunc de la fereastră?

BĂTRÂNUL: Nu, că murdărești trotuarul.

CHIRIAȘUL: Of, ce grea e viața extrauterină!... Ce bine era la mama în... *(Își bagă capul în cuptor.)* Ce bine era... Tataie, ești bun să dai drumul la gaze?... *(Către NECUNOSCUȚ.)* Nene, ai un chibrit la matale? Să facem bum... bum... bum... *(NECUNOSCUȚUL o rupe la fugă din garsonieră. BĂTRÂNUL nu știe cum să procedeze. Ar vrea să-l oprească pe NECUNOSCUȚ și, în același timp, să-și verse furia pe CHIRIAȘ.)*

BĂTRÂNUL: Așa este el când face crize... Ați plecat?... Ținem legătura... *(Către CHIRIAȘ.)* Iar ai făcut-o de oaie!

CHIRIAȘUL: Eu am vorbit serios. Dă drumul la gaze! Să vezi că mă țin de cuvânt... Cine nu știe cum e să fii bărbat?

(BĂTRÂNUL ezită o clipă, apoi deschide gazele de la cuptor.)

BĂTRÂNUL: Bagă capul mai adânc. Nu trișa...Te văd!...Unde naiba oi fi pus chibriturile?... *(Găsește cutia cu chibrituri.)* Aici erați! Vă ascundeți de mine?... Vă e frică de bum-bum... Imediat facem un bum-bum de ne dă diseară la Actualități... *(CHIRIAȘUL scoate capul din cuptorul aragazului și bate în retragere. Speriat, iese din bucătărie tușind.)* Ce ușor se rezolvă toate...

CHIRIAȘUL: Lasă chibriturile jos!... Să fim lucizi!... Suntem oameni în toată firea... Maturi... Ești mai nebun ca mine! *(CHIRIAȘUL iese în fugă din garsonieră. BĂTRÂNUL se așează istovit pe un scaun. Tușește. Deschide fereastra, apoi ușa frigiderului.)*

BĂTRÂNUL: Iar n-avem lapte... Costică, ți-am spus că trebuie să cumpărăm lapte... *(În dreptul ferestrei, respirând adânc.)* Dacă te pui cu un nebun, e musai să fii mai nebun ca el. Dacă nu poți, mai bine renunți... Măcar am încercat... Altă viață!... *(Se aud din nou bătăi în ușa de la intrare. BĂTRÂNUL își freacă mâinile și, plin de voie bună, se îndreaptă spre ușă pentru a deschide.)* Acum trăiesc din nou. Altă viață...

Scena 3

Același interior, aceeași atmosferă. CHIRIAȘUL și TELEFONISTA stau pe unde apucă, cu câte o farfurie în mână, și mănâncă. BĂTRÂNUL mănâncă și el în bucătărie, aproape de cadrul ușii, în așa fel încât să-i vadă pe ceilalți.

TELEFONISTA: V-am dat gata. Mă pricep, nu glumă.

BĂTRÂNUL: Foarte bun.

TELEFONISTA: Specialitatea casei: cartofi prăjiți cu ouă ochiuri. A-ntâia!

BĂTRÂNUL: Specialitatea casei e creier pane la cuptor. Dacă vrei, te învăț cum se face.

CHIRIAȘUL: Câte puncte ai strâns din etichetele de pe răcoritoare?

TELEFONISTA: Șapteștrei.

CHIRIAȘUL: Vă trebuie un secol să adunați o sută de puncte?... Ce să fac, să cumpăr un tir cu sticle ca să adunați și voi o sută de puncte amărâte?!... Nu mai pot s-aștept, simt că-i vine sorocul! Măine după-amiază să le am!... Altfel vrei castel în Spania...

TELEFONISTA: Îmi cumperi?

CHIRIAȘUL: Da.

TELEFONISTA: Promiți?

CHIRIAȘUL: Da.

TELEFONISTA: Și lui tataie ce-i iei?

CHIRIAȘUL: Un cavou de marmură.

TELEFONISTA: E sinistru... Altceva.

CHIRIAȘUL: O mașină a timpului, și-l trimitem înapoi în trecut.

TELEFONISTA *(către BĂTRÂN):* Mă ajuți?

BĂTRÂNUL: Am treabă. Vin niște musafiri pe la mine...

CHIRIAȘUL: De-o săptămână s-a spart conducta cu musafiri... Ce faci, îi plătești, le dai bani ca să vină la tine?...

BĂTRÂNUL *(către TELEFONISTĂ):* Spune-i că vorbește la pereți. N-are texte cu mine... Întreabă-l cum stă cu viața extrauterină!

CHIRIAȘUL: Că n-or fi niște fraieri să se lase chinuiți gratis... *(Către TELEFONISTĂ.)* Ia vezi, că ăsta e în stare să le dea la fiecare câte un televizor, o lampă, un frigider... *(TELEFONISTA ia un dosar cu acte și începe să citească.)*

TELEFONISTA: Vedem imediat dacă lipsește ceva... Poate nu vă vine să credeți, dar sunt la zi cu înregistrările... Ești atent?... Aspiratoare – 16 bucăți. Vândute 13, pe stoc 3. *(Se plimbă printre cutii numărând.)* Sunt toate... Televizoare – 47 bucăți. Vândute 30, sparte la nervi 8, pe stoc 7... Sunt... Prăjitoare de pâine – 9 bucăți. Vândute 8, pe stoc unul... Este, în bucătărie... Storcătoare de fructe – 12 bucăți. Vândute 2, pe stoc 3... Sunt și ele... Autovehicule – 11 bucăți. Vândute 8, făcute armonică 3 – un Mercedes, un Audi și un Volvo, toate înfipite în stâlpi...

CHIRIAȘUL: Cu multă artă... Ajunge!

TELEFONISTA: Mai sunt trei pagini...

CHIRIAȘUL: Ți-am zis să încetezi?!

TELEFONISTA: Mie-mi place să aud câte ai câștigat... De bani, tu știi... Ce lași în sertar pentru cheltuială e în regulă...

CHIRIAȘUL: Nu te mai duci odată la servicii? E trecut de miezul nopții.

TELEFONISTA: Mi-am luat liber. Nu te bucuri?...

CHIRIAȘUL: Mai bine mă culc. Cad din picioare... Spune-i lu' hodorogu' să nu mai molfăie, că mă apucă dracii. Mă zgârie pe creieri.

TELEFONISTA: Îi spun.

BĂTRÂNUL: Mi-a zis mie cineva că cel mai rău zgârie pe creier zgomotul unui băț de chibrit pe catranul cutiei...

CHIRIAȘUL: Să-și pună măcar placa, dacă nu se poate controla... Mai bine nu, că aia clănțane... *(Se bagă în pat.)* Nu-i mai spune nimic. *(Arătând televizoarele.)* Dă și tu cheștiile alea mai încet...

TELEFONISTA: Nu vrei să le închid, mai bine?

CHIRIAȘUL: Ce, ai înnebunit?! Închide sonorul doar... Ațipesc puțin...

(BĂTRÂNUL se pregătește de culcare. TELEFONISTA închide sonorul televizoarelor și radiourilor.)

TELEFONISTA: Am eu grijă de tine. Nu ești tu prințul meu?... Nu sunt eu ca zăpada ta?... Știu că-ți place mai mult Șeherezada, dar asta e din altă lume... *(Stinge lumina și se bagă în pat.)* Iubitei... Te faci că dormi?... Ce bine imiți sforăitul... Să-ți spun un secret. Acum chiar vreau... Sunt cu adevărat fierbinte... Dezbracă-mă! Vreau să-ți simt mâinile mângâindu-mi trupul...

CHIRIAȘUL: Încetează! Mi-e somn și mă doare capul.

TELEFONISTA: Ia-mă în brațe și iubește-mă... Am uitat de toate... Nu mă mai sperie nimic. Lângă tine, mă schimb, sunt alta... Nici un bărbat nu m-a făcut să mă simt așa... Rupe hainele de pe mine. Iubește-mă!...

CHIRIAȘUL: Ori mă lași să dorm, ori te dai jos din pat!

TELEFONISTA: Glumești, unde să mă duc?

CHIRIAȘUL: Deloc. Hai, cară-te!... Cară-te, am spus!

(TELEFONISTA se scoală din pat. Orbecăie prin cameră, lovindu-se de mobile și cutii. Rămâne nemișcată câteva clipe. Se aud sforăiturile celor doi bărbați și plânsul ei.)

TELEFONISTA: N-am dorit pe nimeni cum te doresc pe tine... Știi tu cât m-am luptat cu mine ca să-mi înfrâng spaima?... Și tu mă arunci ca pe un nimic...

(Deschide ușa și intră în bucătărie. Vrea să se întindă lângă BĂTRÂN. Acesta tresare din somn.)

BĂTRÂNUL: Ce-i? Ce s-a întâmplat?

TELEFONISTA: M-a gonit bestia.

BĂTRÂNUL: Și eu ce să fac?

TELEFONISTA: Ești un om bun și blând.

BĂTRÂNUL: Mulțumesc...

TELEFONISTA: Un bătrân cumsecade... El e o bestie.

BĂTRÂNUL: Ce faci, te dezbraci'?

TELEFONISTA: N-am dormit în viața mea îmbrăcată. Doar când eram în scutece...

BĂTRÂNUL: Eu o să dorm pe jos.

TELEFONISTA: Vrei să răcești? Nu-ți face probleme, încăpem amândoi. Stăm băgați unul în altul...

BĂTRÂNUL: E patul foarte îngust... Chiar le dai pe toate jos?

TELEFONISTA: Mai las ceva...

BĂTRÂNUL: Mai lasă, mai lasă...

TELEFONISTA: Oh, ce bine e lângă tine! Mă simt în siguranță... Bestia m-a făcut să plâng iar. Mai devreme aveam senzația că-mi fuge pământul de sub picioare, dar acum mă simt păzită de toate răutățile lumii... Doamne, ce drag îmi ești...

BĂTRÂNUL: Eu?...

TELEFONISTA: N-am ținut la nimeni așa.

BĂTRÂNUL: Și Costică?

TELEFONISTA: Sunt nebună după el. Dar nu mă merită... Nu mă gândesc decât cum să mă culc cu el. Să facem dragoste cu adevărat...

BĂTRÂNUL: M-am liniștit.

TELEFONISTA: E așa bine în patul ăsta... Ești inofensiv și nu te gândești la prostii...

BĂTRÂNUL: Deloc.

TELEFONISTA: Nu ai obsesii sexuale... De ce tremuri așa?... Ai febră?... Știi cum se ia cel mai bine temperatura? Cu buzele lipite de frunte sau pe obraz... Parcă ai avea un pic... Ți-e frig? Vrei să te iau în brațe să te încălzești?...

BĂTRÂNUL: Mi-e bine, mult mai bine...

TELEFONISTA: Dacă-ți spun ceva, promiți că rămâne mormânt?

BĂTRÂNUL: Păi, nu mai am mult și acolo ajung.

TELEFONISTA: Eu am o spaimă veche. Abia acum mi-am învins-o, dar ce folos... Eram o puștoaică când mama s-a recăsătorit cu un animal, o javră de om... Mă pipăia, îmi băga mâna în chiloți... Într-o seară, când ea era plecată la țară, a încercat mai mult... De-atunci am scârbă de bărbați... Mi-e greață când se ating de mine. Nemernicul ăla mi-a otrăvit sufletul... Tu ești altceva... Toți bărbații sunt obsedați și libidinoși... De-atunci n-am vrut să mai aud de sex... Ce, crezi că-s fată mare?... Să fii tu sănătos!... Ce vrea mintea e una, ce vrea carnea e alta. Carnea țipă... Numai la Costică mă gândesc altfel. Cu el așa face dragoste fără nici o reținere... Bestia!

BĂTRÂNUL: Mai încearcă... Du-te și te culcă lângă el.

TELEFONISTA: Și tu mă gonești?

BĂTRÂNUL: Nu asta am vrut să spun...

TELEFONISTA: Toată lumea mă alungă.

BĂTRÂNUL: Amândoi ținem la tine... Fiecare în felul lui...

TELEFONISTA: Am înțeles... Știi, după ce plâng, mi se face mereu somn. Mi se pune o pâclă pe creier ca și cum aș vrea să uit, să nu mai știu de nimic... Ce bine e lângă tine, tataie... Ce liniștită mă simt... Lumea e departe... Nu mă poate atinge...

BĂTRÂNUL: Somn ușor...

Scena 4

Același interior. CHIRIAȘUL și TELEFONISTA stau în fața teancurilor de ziare și hârtii.

TELEFONISTA: De dimineată mă sâcâi întruna cu întrebarea asta.

CHIRIAȘUL: Ia plicurile și pune-le timbre... *(Arătând spre cutiile cu câștiguri.)* Și mai vinde din tâmpeniile astea, că altfel le arunc la gunoi... Mă sufoc!... Cad peste mine!... A fost bine?...

TELEFONISTA: Tu ai un fix.

CHIRIAȘUL: De ce dracu' nu aduni ziarele de-aici?! Astea care sunt ferfeniță, aruncă-le! Scapă naibii un descreierat vreun chibrit aprins și ardem ca șobolanii... Ți-a plăcut?

TELEFONISTA: Dacă nu încetezi, mă supăr!

CHIRIAȘUL: Cum paștele mă-sii să încetez când mă scol bine-mersi dimineța, mă duc să fac cafeaua și te găsesc în curul gol în pat la hodorogu'?!

TELEFONISTA: Tu m-ai gonit.

CHIRIAȘUL: Și ai fugit repede la tățăiță să-i dai un pic de...

TELEFONISTA: Eram în chiloți și maiou.

CHIRIAȘUL: Erai în curul gol! Ția nu sunt chiloți. Iar dacă tu îi spui la petecuțul ăla maiou, e treaba ta...

TELEFONISTA: Am dormit.

CHIRIAȘUL: Erai senină și satisfăcută...

TELEFONISTA: E prima noapte când n-am mai avut coșmaruri.

CHIRIAȘUL: Adică, atunci când ai dormit cu mine în pat, ai avut coșmaruri... Al naibii moș, ce tare e! Când te uiți la el, zici că nu mai apucă ziua de mâine, și când colo... De câte ori ai visat?

TELEFONISTA: Nu fi mitocan!...

CHIRIAȘUL: Ai luat bilete la loto?

TELEFONISTA: Da. Am fost să iau și taloanele de bingo.

CHIRIAȘUL: Mie n-au vrut să-mi dea. Mai aveau un pic și mă luau la bătaie... Jigodiile! Le e frică... De ce ți-e frică, de-aia nu scapi. Sunt proști făcuți grămadă... Dă-le-ncoa'! Că mâine e tragerea la loto. Să le scrie băiatul numerele câștigătoare... Care-or fi?...

TELEFONISTA: Am stat la coadă câteva ore. Erau o groază de oameni. Toată lumea vorbea despre tine... C-ar trebui să ți se interzică să mai participi la jocuri...

CHIRIAȘUL: I-auzi, domn'e! Că parcă ei fac regulile...

TELEFONISTA: Și ăia de la organizatori ziceau la fel...

CHIRIAȘUL: Zău... Și ce mai spuneau șmecherii?

TELEFONISTA: Se mirau cum de nu te-a omorât nimeni până acum... Că ar trebui să fii arestat...

CHIRIAȘUL: Nu-s proști de pomană...

TELEFONISTA: O babă zicea că ești în legătură cu diavolul.

CHIRIAȘUL: N-am eu relații așa de sus.

TELEFONISTA: Unul zicea că ești mare matematician și că ai descoperit o formulă magică cu care calculezi... Prostii d-astea, nu mă pricep...

CHIRIAȘUL: Și?...

TELEFONISTA: O cucoană țipa cât o ținea gura că ești un escroc.

CHIRIAȘUL: E o vacă!

TELEFONISTA: Câțiva, cică, au făcut o sectă cu numele tău... C-ai fi noul Mesia... Au scris numele tău pe pereți, aprind lumânări și se roagă să nu vină sfârșitul lumii... Că tu ești semnul Apocalipsei.

CHIRIAȘUL: Oameni chinuiți... Altceva?

TELEFONISTA: Multe... Nici nu mai țin minte. Oricum, te înjurau toți. Dar toți!

CHIRIAȘUL: Niște neputincioși... Mai spune.

TELEFONISTA: Un altul zicea că ești reîncarnarea lui... nu știm care... Cum naiba i-a zis lu' ăla?... Îmi stă pe limbă...

CHIRIAȘUL: În fine...

TELEFONISTA: Altul, c-ai avea o identitate falsă și că de fapt tu ești... N-am prea priceput...

CHIRIAȘUL: Cine a spus asta?

TELEFONISTA: Unul, era în fața mea la coadă... O femeie se plângea că fi-su se pișă noaptea în pat ori de câte ori te visează...

CHIRIAȘUL: Mamă denaturată...

TELEFONISTA: Un domn spunea că el crede că ești mai mulți. Că sub numele tău s-ar ascunde o grupare... Bătea câmpii... Că mănânci găini vii, că ești ascet... Știi, erau unii care purtau tricouri cu chipul tău. Așa ziceau ei, că ăla e chipul tău. Nu semăna deloc. Dacă nu te arăți și tu la televizor și nu-i lași să te fotografieze... Așa fac vedetele... Ești un idol.

CHIRIAȘUL: Și tu, cu hodorogul!

TELEFONISTA: Încetează cu tâmpenia asta, că nu m-am culcat cu el! Lângă el, atâta.

CHIRIAȘUL: A încercat ceva?... A pus mâna pe tine?...

TELEFONISTA: Nu m-am culcat cu el pentru că eu pe tine te iubesc! (*O clipă se lasă tăcerea.*) Prostule!... Uneori mi-e frică de tine. Nu știu cum să mă mai comport, ce să mai fac...

CHIRIAȘUL: Fă ordine în casa asta, că ne mănâncă șobolanii, șerpii, gândacii, șopârlele... Fă ceva, nu te uita la mine... Eu am treabă. Trebuie să câștig. Nu vezi că

toată lumea e împotriva mea? Vor să mă închidă, să mă omoare... Ce să fac mai întâi?... Eu sunt câștigător profesionist! Nimeni nu se poate pune cu mine... Uite-i cum mă pândesc. Mă urmăresc peste tot. Vor să mă chinuie, să mă elimine... Îi aranjez eu, le încurc planurile, le stric socotelile... Vor să dispar...

TELEFONISTA: Nu m-am regulat cu el!

CHIRIAȘUL: 14, 18, 31, 77, 15, 21... Am reușit!... *(Scrie cifrele pe biletul de loto.)* Ce greu au ieșit din mine... *(Epuizat, se trânteste pe pat.)* Le-am luat miliardul!... Greu, dar am reușit...

(TELEFONISTA se aruncă peste CHIRIAȘ în pat.)

TELEFONISTA: Bestie, eu pe tine te iubesc!... Auzi?! Înțelegi?!

CHIRIAȘUL: De-abia mai respir... Cât m-au chinuit blestemele alea de numere...

TELEFONISTA: Uită-te la mine!... Te iubesc, dementule!... Te iubesc! Pricepi?

(CHIRIAȘUL se scoală brusc din pat.)

CHIRIAȘUL: Pricep, nu trebuie să-mi spui de două ori. Dacă-mi spui o dată, am înțeles și am memorat. Pol să repet cuvânt cu cuvânt. Literă cu literă... Ai spus: „Te iubesc!“ Corect?... *(Ia un telefon și formează un număr.)* Alo... Mă numesc Costică Pașa. Vreau să dau răspunsul corect: Te iubesc... *(Închide telefonul. Caută ceva pe masă, prin cameră.)* Ai văzut ce simplu a fost? Pot, dar nu oricând... Reușesc, dar nu orice... Simplu. E așa de simplu... Nimeni nu mă înțelege că eu pot... Uite-așa, peste noapte. Ieri porc, azi prinț... E un har... Am să-ți cumpăr o insulă pustie...

(CHIRIAȘUL iese din garsonieră. TELEFONISTA rămâne mută. Se ridică în picioare și începe să sară în pat.)

TELEFONISTA: Te iubesc, te iubesc... Repetă după mine... Te iubesc, te iubesc... *(Coboară din pat și dă drumul la picup. Aceeași muzică veche. Dansează.)* Am auzit cu urechile mele. Mi-a spus te iubesc... Mi-a spus... *(Ușa de la intrare se deschide. BĂTRÂNUL, desfigurat, intră și se așează pe un scaun.)*

BĂTRÂNUL: Nu pot să cred...

TELEFONISTA: Știi ce mi-a spus... Ce-ai, tataie? De ce ești posomorât? Viața e frumoasă... Hai, tataie, când eu sunt fericită, tu ești bosumflat?... S-a întâmplat ceva?

BĂTRÂNUL: L-au omorât pe Costică...

TELEFONISTA: Ce?!

BĂTRÂNUL: L-am găsit țeapăn pe scările blocului...

TELEFONISTA: Nu se poate!... Nu se poate!... Costică mi-a spus că mă...

BĂTRÂNUL: Oamenii sunt răi... Fiare... Criminali...

TELEFONISTA: Ești sigur?... Poate-i o închipuire... Nu delirezi?...

BĂTRÂNUL: L-am ținut în brațe... L-am dus la ghenă. Îngrozitor... N-am fost în stare să-l aduc aici... Cât am ținut la el, Doamne!... Era el un păcătos, că îi plăceau femeile de nu se putea abține. N-a rămas una în cartier...

TELEFONISTA: Ce spui?!... Și pe mine mă gonea... Ești sigur?

BĂTRÂNUL: L-am văzut cu ochii mei... De multe ori. O încăleca și...

TELEFONISTA: Taci, că ești obscen... Și eu care mai aveam un pic și mă urcam pe pereți de dragul lui... D-asta era el mereu obosit. Așa deci...

BĂTRÂNUL: Cu toate defectele lui a fost un băiat bun și iubitor...

TELEFONISTA: Costică!... *(Plângând.)* De ce mi-ai făcut una ca asta, Costică?... Cum te-ai dus tu... Unde-ai plecat?... *(În cameră intră CHIRIAȘUL. Îi privește pe cei doi care plâng și se jeluiesc.)*

CHIRIAȘUL: Să-mi iau țigări.

TELEFONISTA: Trăiești?!... Ai curajul să trăiești?!... Fățarnicule! Fiecare vorbă a ta a fost o minciună... Mai bine mureai.

BĂTRÂNUL *(către CHIRIAȘ):* Numai din cauza ta! Îi rodea invidia și nu știau cum să se răzbune. I-ai sfidat prea tare, ai reușit prea mult pentru ca ei să poată accepta... Victoria altcuiva nu poate fi suportată. Nu ai aflat încă?... Atunci s-au răzbunat pe bietul motan și l-au otrăvit. Toți vecinii știau că îi place laptele. I-au pus otrăvă în lapte... Numai din cauza ta! Ești un om blestemat. Aduci numai necazuri și suferință!... Norocul tău e durerea altora...

TELEFONISTA: Cine a murit de fapt?

CHIRIAȘUL: Moșule, îmi pare rău. Dacă aș putea face ceva... Iartă-mă... Moșule, crede-mă... *(Îl îmbrățișează pe BĂTRÂN.)* Eu vreau ca lucrurile să... Și mereu iese altceva... Nu mă judeca greșit. Uită-te la mine... Sunt sincer și mă doare să te văd suferind... Spune-mi că m-ai iertat... Că n-am nici o vină...

BĂTRÂNUL: Du-te dracului, cu norocul tău cu tot!

(CHIRIAȘUL iese tulburat din garsonieră.)

TELEFONISTA: Cine e pentru tine Costică?

(TELEFONISTA iese și eu din garsonieră.)

BĂTRÂNUL: Cu cine mai vorbesc eu acum?... Cui să-i mai spun supărările mele?...

Scena 5

Garsoniera este luminată doar de ecranele televizoarelor. Câteva sertare și ușile de la șifoniere sunt deschise și răvășite. BĂTRÂNUL zace pe jos în bucătărie. Lângă el, toporul este pătat de sânge. În cameră intră bine-dispuși CHIRIAȘUL și TELEFONISTA. Aprind lumina.

TELEFONISTA: Tataie!... Dacă-ți spun unde-am fost în seara asta, n-o să-ți vină să crezi. La plimbare, în parc... Mamă, ce dezordine ai făcut!

CHIRIAȘUL: Iar nu și-a găsit izmenele.

TELEFONISTA: Tataie!... Nu-i acasă... Unde-o fi plecat la ora asta?

CHIRIAȘUL: Apare el când nici nu te-aștepți. O fi găsit vreo babă bine conservată.

TELEFONISTA: Nu e omul... *(Intră în bucătărie.)* Și aveam un chef să-i povestesc... *(Țipă.)* Tataie!... Costică, vino!... Costică!

(CHIRIAȘUL intră în bucătărie.)

CHIRIAȘUL: Moșule, ce-i cu tine?... Ce-ai pățit?...

TELEFONISTA: E mort?

CHIRIAȘUL: Nu, respiră... Îi bate inima. Moșule, ce s-a întâmplat?

TELEFONISTA: Uită-te la topor! L-a atacat cineva.

(BĂTRÂNUL dă semne de viață.)

CHIRIAȘUL: Trăiește... Moșule, revino-ți... Nu te speria, suntem noi... Ce s-a întâmplat?

BĂTRÂNUL: A venit ăla cu...

CHIRIAȘUL *(către TELEFONISTĂ):* Dă-mi un prosop și apă rece... *(Către BĂTRÂN.)* Spune...

BĂTRÂNUL: Tu cine ești?

CHIRIAȘUL: Nu mă recunoști?

BĂTRÂNUL: Am murit, nu-i așa?... Am scăpat?... Am fost în Iad. Dar am scăpat de-acolo...

(TELEFONISTA apare cu un prosop ud. Îi șterge fața BĂTRÂNULUI care se înviorază.)

TELEFONISTA: Gata, ai scăpat! Sunt eu, tataie. Eu și Costică.

BĂTRÂNUL: Deci n-am scăpat!

CHIRIAȘUL: Ce s-a întâmplat aici?... Mai bine chemăm salvarea.

BĂTRÂNUL: Fără doctori!

TELEFONISTA: Lasă-l să-și revină! Hai să-l ducem în pat! Trebuie să sunăm la salvare.

BĂTRÂNUL: Pot și singur... *(Se ridică cu greu. Are amețeli.)* Mi-au ieșit creierii afară?

(TELEFONISTA examinează rana. CHIRIAȘUL privește toporul.)

TELEFONISTA: E doar o rană superficială.

BĂTRÂNUL: Atunci încetați cu doctorii!

CHIRIAȘUL: Norocul tău a fost că toporul e tocit.

TELEFONISTA: Ai capul tare tataie.

CHIRIAȘUL: Mare noroc ai avut!

BĂTRÂNUL: M-a apărat Ăl de Sus...

TELEFONISTA: Stai întins, nu te mai mișca!

CHIRIAȘUL: Mă duc să chem poliția.

BĂTRÂNUL: Nu, nu, te rog... A fost un hoț oarecare... Un găinar... Nu merită osteneala.

CHIRIAȘUL: Era să te omoare, și tu vrei să-l lași în libertate. E un criminal, un bandit!

BĂTRÂNUL: Îl pedepsește Dumnezeu. Lasă asta în seama Lui!

CHIRIAȘUL: Ești sigur?

TELEFONISTA: Tataie, nu confunda bunătatea cu...

BĂTRÂNUL: Nu-s prost, fetiço... Fac uneori pe prostul, că n-am altă soluție, dar nu sunt... Faceți cum vă spun... Mai udă un pic prosopul și adu și un pic de spirt de la baie.

(TELEFONISTA iese din bucătărie.)

CHIRIAȘUL: Moșule, numai necazuri au căzut pe capul tău...

BĂTRÂNUL: Și în capul meu... Bucură-te... Casa-i vreaște, motanul țeapăn la ghenă... Țeasta mea gata-gata să crape... Viața, un calvar... Halal bătrânețe!

CHIRIAȘUL: Și toate astea pentru că într-o dimineață mi-ai deschis ușa.

BĂTRÂNUL: Știi ceva, nici nu-mi pare rău... Decât o legumă fleșcăită, mai bine una strivită... Viața te face să putrezești oricum. Mi-e scârbă de putregai...

CHIRIAȘUL: Moșule...

(Apare TELEFONISTA.)

TELEFONISTA: Să nu țipi, că ustură... Hai, că a trecut... O să rămână o urmă mică, dar așa îi stă bine unui bărbat puternic.

BĂTRÂNUL: Vorbești serios?

TELEFONISTA: Măcar l-ai pocnit și tu?

BĂTRÂNUL: Am încercat...

TELEFONISTA: Tot e ceva... Ce-a furat?... Pare să nu lipsească nimic.

CHIRIAȘUL: După cum a cotrobăit peste tot, pare să fi căutat ceva anume.

TELEFONISTA: Banii!... *(Către CHIRIAȘ.)* Bandiții ăștia își închipuie că tu ții banii sub saltea.

BĂTRÂNUL: Nu cred...

CHIRIAȘUL: Eu sunt de vină. Eu cu blestematele astea de concursuri... Ai dreptate, i-am sfidat. Le-am răs în nas. Le-am luat premiile, banii... Nimeni nu poate suporta victoria altuia... Aduc numai nenorociri... Aduc moartea!

BĂTRÂNUL: Nu te mai învinovăți, că nu-i chiar așa...

TELEFONISTA: Mirosul banilor înnebunește...

CHIRIAȘUL: E din vina mea! Era să te omor...

TELEFONISTA: Haideți dincolo. Să bem ceva și să uităm. A trecut. Am scăpat.

CHIRIAȘUL: De data asta... Dar o să mai vină altul și altul... Sunt blestemat...

TELEFONISTA: Haideți!... *(Găsește pe jos un album de fotografii.)* Nu ne-ai povestit niciodată despre tinerețea ta...

BĂTRÂNUL: M-ați lăsat?... Chiar vă interesează?...

TELEFONISTA: Decât despre cruci și morminte... Costică, desfă sticla asta, că nu pot...

BĂTRÂNUL *(răsfoind albumul)*: Nu știu de ce, dar parcă văd cu alți ochi acum...

TELEFONISTA: După ce-ai trecut prin ce-ai trecut, e firesc... Ai văzut moartea cu ochii.

BĂTRÂNUL: Nu moartea, felul în care mori sperie... *(CHIRIAȘUL toarnă în pahare.)*

TELEFONISTA: Să avem noroc și să ne apere Ăl de Sus!... Suntem o gașcă mișto. Noroc!

BĂTRÂNUL: Noroc!

CHIRIAȘUL: Noroc!

BĂTRÂNUL: Știți de ce mă duc eu la cimitir?... Sigur, îmi vizitez prietenii și rudele. Dar mă duc, întâi de toate, la mormântul meu. Locul e mereu proaspăt și gol... Numele e deja scris pe cruce. Și anul nașterii... Mă așez lângă cruce și privesc locul cifrelor rămas de completat. Și mă tot gândesc... (*Către CHIRIAȘ.*) Așa cum faci tu când vrei să găsești numerele câștigătoare. Mă gândesc, îmi închipui și... Și-atât. Moartea nu dă preaviz...

TELEFONISTA: Mai bine povestește-ne cum era pe vremea ta!

BĂTRÂNUL: Ce poți spune despre un copac uscat? Că a fost verde odată... (*Către CHIRIAȘ.*) De ce-ai amuțit?... Mon cher, lasă viața să curgă normal! Bucură-te de nimicuri! Nu te lua la trântă cu timpul... Poți doborî un taur la pământ. Poți face averi și piramide. Dar nu te pune cu clipa, că-i mai parșivă ca tine... Bucură-te de tine, de vremea ta...

TELEFONISTA: Mie nu-mi spui nimic?

BĂTRÂNUL: Ce ți-e și cu viața asta... Mai ieri urlați la mine să tac, acum stați cu gurile căscate...

CHIRIAȘUL: Eu sunt de vină. Eu atrag nenorocirea... Și ăsta e doar începutul...

TELEFONISTA: Fugim în lume... Cumpără-ne bilete să facem înconjurul lumii. Ne cumperi?

CHIRIAȘUL: Da.

TELEFONISTA: Vezi că ai promis iar...

BĂTRÂNUL: În optzeci de zile... Sau de ani...

(*TELEFONISTA se ridică privind ceasul.*)

TELEFONISTA: Puilor, eu trebuie să fug. Dacă lipsesc și noaptea asta, mă dau afară.

CHIRIAȘUL: Lasă-i să te dea! Mai bine. Stai cu noi.

TELEFONISTA: Ai dreptate, moșule. Ce ți-e și cu viața asta... Acum nu mă mai gonește nimeni...

CHIRIAȘUL: Rămâi... Avem bani, avem tot ce ne trebuie...

TELEFONISTA: Și la ce ne folosesc?... Știi ce n-ai priceput tu?... Prin telefon scap de pipăielile lor scârboase, și asta mă face să mă simt bine... Într-un fel mă și răzbun pe toți bărbații când îi aud mugind ca niște animale rănite... Pe toți, în afară de voi doi... Noapte bună... Să nu vă îmbătați.

(*Iese din scenă.*)

BĂTRÂNUL: Nu m-am mai pilit de... De când, Doamne?... Hai noroc!

CHIRIAȘUL: Noroc!

BĂTRÂNUL: Viața asta e o parodie, mon cher... Îl parodiem pe Creator. Ne-o fi făcut el după chipul și asemănarea Lui, dar nu ne-a dat talent de Dumnezeu... Suntem actori proști, și de-aia rolul iese stâlcit, că, până la urmă, jucăm o biată parodie.

CHIRIAȘUL: Unora le-a dat...

BĂTRÂNUL: Altă amăgire... Vai de mama lor!... Ce-o fi și-n sufletele ăloră...

CHIRIAȘUL: Îți dai seama că sunt în casa ta deja de trei luni?

BĂTRÂNUL: Eu aveam senzația că de o mie de ani.

CHIRIAȘUL: Și până astăzi credeam că am reușit... Știi de unde veneam eu când am bătut la ușa ta?... Cum am ajuns să bat la ușa ta?

BĂTRÂNUL: Nu-mi spune... Mor de curiozitate, dar nu-mi spune... Spune-mi doar cum ai ajuns să bați la ușa mea...

CHIRIAȘUL: Citeam ziarul. Anunțurile de mica publicitate. Am închis ochii și am pus degetul la întâmplare...

BĂTRÂNUL: Dar eu nu dădusem nici un anunț.

CHIRIAȘUL: Așa-i... Vecinul din stânga. Numai că atunci când am ajuns se închinase de cinci minute... Nu poți înțelege de ce, dar, dacă nu găseam o soluție, totul... totul ar fi fost ca înainte. Și asta mă înnebunea... Atunci am văzut ușa ta...

BĂTRÂNUL: N-am priceput nimic.

CHIRIAȘUL: Mai bine. Nu știu ce m-a apucat... S-a terminat sticla. Mai desfacem una?

BĂTRÂNUL: Beția e pentru cei care pot s-o suporte. Tinerețea suportă orice... Tot ce-i stă bine unui tânăr devine dezgustător la un bătrân, așa că... Mai desfă una!

CHIRIAȘUL: Moșule, moșule...

BĂTRÂNUL: Da, zii... Nu te opri... Mon cher... Între bărbați e ceva dincolo de cuvinte... Ești o bestie a naibii de ciudată!

CHIRIAȘUL: Și tu un hodorog dat dracului!... Noroc!

BĂTRÂNUL: Noroc, mon cher!... Asta-i slăbiciunea noastră. Când ne îmbătăm, devenim sinceri. Și vulnerabili... Aceași prostie facem și cu femeile. În rest, ne ținem tari... Să trăiești!

CHIRIAȘUL: O mie de ani!

BĂTRÂNUL: Acum, hai la culcare... S-a mai dus o zi...

CHIRIAȘUL: Dar mai vine una... Noapte bună, bătrâne...

BĂTRÂNUL: Noapte bună, băiete...

(Cei doi sting luminile și se bagă fiecare în patul lui. Peste liniștea lăsată se aude muzicuța la care cântă CHIRIAȘUL.)

Scena 6

Dimineața. BĂTRÂNUL stă la masă în fața unor tăieturi din ziare și privește tăcut prin fereastra deschisă. În cameră intră TELEFONISTA, aducând câteva ziare.

TELEFONISTA: Bună dimineața, puturoșilor... Ce faci, tataie? Moțai?... Gata cu exercițiile de viață lungă?... Dar unde e Costică? S-a dus după ziare, că nu l-a mai răbdat inima să mă aștepte. Nu i-am zis că i le iau eu?... Ce-ai? Ți-ai înghițit limba?...

Ești mahmur! V-am spus să nu vă îmbătați.... (*BĂTRÂNUL se ridică de la masă și intră în bucătărie.*) Puteați măcar să strângeți masa. Ce v-ați spus voi? Vine servitoarea și face curat, spală, calcă... Că la ce să mai fie ea bună?... După o noapte de fir încins, numai de-asta îmi mai arde. M-am săturat de labagii ăia până peste cap... Și știi ce-am făcut?... Sunt mare! Mi-am dat demisia! I-am băgat în mă-sa cu piticii lor cu tot... Înțelegi ce mare sunt?... Ce ai? Iar v-ați certat?... Mai rău ca de-obicei?... Vorbește, omule!

BĂTRÂNUL: A plecat...

TELEFONISTA: Am văzut, că nu sunt chioară. Și care-i baiul?

BĂTRÂNUL: Nu se mai întoarce.

TELEFONISTA: Ai vrea tu... L-ai înfruntat așa rău, de crezi că a plecat de tot?... Te lasă să-l mai necăjești și tu, că știe că-ți place...

BĂTRÂNUL: Nu se mai întoarce.

TELEFONISTA: L-au arestat?... Vorbește, că mi se urcă sângele în cap... L-au răpit?!

BĂTRÂNUL: Când m-am sculat, nu mai era. Plecase...

TELEFONISTA: Și atunci de unde știi că nu se mai întoarce?

BĂTRÂNUL: Și-a luat periuța, pasta de dinți și aparatul de ras...

TELEFONISTA: Și ce-i cu asta?

BĂTRÂNUL: Și muzicuța... Lipsesc hainele cu care a venit îmbrăcat, atunci, în prima zi... Asta era tot bagajul lui: periuța, pasta.

TELEFONISTA: I-ai zis ceva rău de tot?... Tu știi ceva și nu vrei să-mi spui!

BĂTRÂNUL: Nu i-am spus nimic! A plecat pur și simplu.

TELEFONISTA: Trebuie să fi avut un motiv. Nu-și ia nimeni lumea în cap fără un motiv...

BĂTRÂNUL: S-a speriat... De ce ajunsese să facă, de ce nu putea să facă... De consecințe... De el...

TELEFONISTA: Mi s-a părut mie schimbat după ce-ai găsit motanul țeapăn... Vorbea prea frumos cu tine... Apoi, după ce-ai fost atacat... Ne-am plimbat prin parc, culmea... Se simțea vinovat că toate s-au întâmplat din cauza lui... De la pisica aia blestemată a pornit totul! Nu ne aveai pe noi? Ce-ți trebuia ție un motan?!...

BĂTRÂNUL: L-au otrăvit, că lăsase borțoase toate mâțele din bloc și s-au trezit cu o groază de pui... Era un mare cuceritor... Mi-a spus administratorul...

TELEFONISTA: Tu vorbești serios?... Adică, nu că-l invidiau, că nu suportau... Dumnezeule, ce porcărie!... De ce nu i-ai spus?!... Taci?! Mai bine îți crăpa ăla țeasta în două... Că și asta l-a înnebunit... Tremura de spaimă că ai fi putut să dai ortul popii din cauza lui... Era îngrozit că ai încasat-o în locul lui...

BĂTRÂNUL: Pe mine voiau să mă jefuiască...

TELEFONISTA: Ce dracu' să fure de la tine? Sărăcia?...

BĂTRÂNUL: Știu cine era hoțul... Acum zece zile mi-a venit ideea să dau anunțuri că vând tot felul de lucruri valoroase... Așa mă răzbunam pe Costică, tot zicea el că la mine nu vine nimeni, că nu mă vizitează nimeni...

TELEFONISTA: Tu vorbești serios?

BĂTRÂNUL: Îi dovedeam că sunt și eu un om... Și aveam cu cine să schimb o vorbă, să povestesc... De la voi n-aveam parte decât de tăcere și batjocură...

TELEFONISTA: N-ai dreptate!

BĂTRÂNUL: Ce știi tu... Inventam că am de vânzare tot felul de obiecte... Tablouri, timbre, monede vechi... Manuscrise, bijuterii...

TELEFONISTA: Și ăia o luau de bună?

BĂTRÂNUL: Mă credeau toți. Toți... Îmi luam porția de vorbe și îl băgam în boale și pe Costică.

TELEFONISTA: Nu ești în toate mințile!

BĂTRÂNUL: Numai că unul dintre ei a luat-o prea în serios. Banditul a vrut să-mi fure bijuteriile...

TELEFONISTA: Pe care nici nu le aveai.

BĂTRÂNUL: De unde să am eu bijuterii?... M-am trezit cu el peste mine în casă. Am luat toporul să-l pocnesc, dar mi l-a smuls din mână și m-a lovit în cap... Norocul meu a fost că m-a crezut mort... La cât era de nervos că n-a găsit nimic...

TELEFONISTA: Ai scornit tu toate astea?

BĂTRÂNUL: Fabulam cu atâta ușurință...

TELEFONISTA: Îți dai seama ce-ai făcut?! L-ai făcut să se simtă vinovat de ceva ce nu a existat nicicând... I-ai chinuit sufletul și conștiința până și-a luat câmpii... Ești inconștient!

BĂTRÂNUL: Nu de-asta a plecat...

TELEFONISTA: Iarăși minți! Ai mințit tot timpul... Ești un prefăcut... Un bătrân parșiv și dement!

BĂTRÂNUL: Nu te-ai întrebat niciodată unde sunt toți banii câștigați?

TELEFONISTA: De ce schimbi vorba?... Nu, nu m-a interesat.

BĂTRÂNUL: Banii, câștigurile cele mari n-au existat niciodată cu adevărat. Niciodată!

TELEFONISTA: Minți! Eu îi țineam evidențele și știu ce-a câștigat.

BĂTRÂNUL: Scriai ce-ți zicea el. Și nu mințea că le-a câștigat. Bestia chiar câștiga. Majoritatea lucrurilor îți spunea că le-a vândut, dar banii nu i-a văzut nimeni, niciodată...

TELEFONISTA: Dar televizoarele, aragazele, mașinile de spălat și toate nimicurile din casa asta?

BĂTRÂNUL: Sunt venite pe numele meu... Când noi nu eram de față, juca în numele meu. Numai pentru câștigurile de mică valoare, acolo unde putea ușor să-l aiurească pe poștaş sau pe organizatori... celelalte, care erau pe numele lui, câștigător fiind, nu le-a ridicat niciodată... Nici nu le putea ridica.

TELEFONISTA: Dar de ce?

BĂTRÂNUL: Pentru că cel pe care îl știm noi, Costică, nu avea identitate, nu avea domiciliu... Costică Pașa nu exista!

TELEFONISTA: Nu-l chema așa?

BĂTRÂNUL: Nu.

TELEFONISTA: Dar cum?

BĂTRÂNUL: Ce importanță mai are? Costică Pașa nu a existat!

TELEFONISTA: Tu delirezi... Fabulezi... De unde știi toate astea?... De unde știi tu cine era Costică?!

BĂTRÂNUL: Am găsit astea în sertar, ascunse sub alte tăieturi din ziare. În sertarul ăsta își ținea muzicuța...

TELEFONISTA: Tot niște tăieturi de ziar...

BĂTRÂNUL: Interviuurile lui și câteva articole mai vechi despre un caz de dispariție. Sunt de-acum trei luni... *(Citește.)* „Ieri dimineață a dispărut de la domiciliul său... Familia spune că... a plecat să-și cumpere țigări și nu s-a mai întors. Ultimul care l-a văzut este un vecin. Acesta relatează că l-ar fi zărit ieri dimineață fumând și citind ziarul pe o bancă într-un parc din apropiere...” Cam aceleași lucruri și în alte două scurte notițe din alte ziare... E dimineața în care a bătut la ușa mea... Înțelegeți?

TELEFONISTA: E aberant...

BĂTRÂNUL: Băiatul ăsta a plecat într-o dimineață de-acasă să-și ia țigări. Și-a mai luat și-un ziar... S-a oprit pe o bancă să citească ziarul și i-a venit ideea... A deschis paginile la mica publicitate, a pus degetul la întâmplare pe un anunț de închiriere și... A ieșit din normalitatea care-l apăsa. A fugit în alt destin... Schimbi locul, schimbi norocul...

TELEFONISTA: Bun, și-atunci de ce-a plecat de-aici?

BĂTRÂNUL: Schimbi locul, schimbi norocul... Un câștigător trebuie să aibă o identitate.

TELEFONISTA: De-asta nu voia el să apară în public. Să nu fie filmat, fotografiat...

BĂTRÂNUL: Și, pe deasupra, nu se leagă nepermis de mult de un hodorog și de o fetiță de la linia fierbinte... În plus, cum ar fi putut el, cu ce bani, să-ți cumpere casa din pădure, mie cavoul de marmură, înconjurul lumii?...

TELEFONISTA: E un prost, eu îl iubeam oricum...

BĂTRÂNUL: Tocmai acest oricum nu-l voia...

TELEFONISTA: Unde s-o fi dus?... Cum dăm de el?...

BĂTRÂNUL: Pesemne că în dimineața asta a luat un ziar, și-a aprins o țigară și a pus degetul, la întâmplare, pe un alt anunț. La ora asta își aduce bagajele. Periuța și pasta de dinți. Aparatul de ras, muzicuța... *(TELEFONISTA ia ziarele și vrea să le deschidă la pagina de mică publicitate.)* Stai cuminte!... Lasă-l să spere, să încerce din nou, chiar dacă e un chin în plus și inutil. *(Îi ia ziarele din mâini, le mototolește și le aruncă într-un colț al camerei.)* N-o fi foc o zi să nu știm ce se-ntâmplă pe lumea asta...

TELEFONISTA: Spune-mi măcar cum îl cheamă!... Lasă-mă să văd cum îl cheamă!... Cine era?... Avea copii, nevastă? Te rog!...

BĂTRÂNUL: Îl cunoști foarte bine. *(Rupe în bucăți mici articolele despre Costică.)* Știi atâtea despre el. Tu îl știi de Costică Pașa. Marele Costică Pașa!... Nu îți e de-ajuns?! *(TELEFONISTA ezită în a se îndrepta spre ușă.)*

TELEFONISTA: Ce-o să fie de-aici încolo cu noi, tataie?... Cine mai suntem noi?

BĂTRÂNUL: Nu poți fi altul chiar câștigând totul pe lumea asta. Nimic nu ți se dă fără a ți se lua... Dacă vrei să trăiești într-o lume mai bogată, adună mai întâi în tine.

TELEFONISTA: Asta și fac. Adun zilnic. Ură, durere, spaime... Făt-Frumos nu există. Așa-i?

BĂTRÂNUL: De n-ar fi, nu s-ar povesti.

TELEFONISTA: Minți! Iarăși minți!

BĂTRÂNUL: Basmele sunt cele mai frumoase minciuni. De-asta sunt spuse copiilor de mici.

TELEFONISTA: Că pe urmă încep minciunile urâte... Și tu credeai că păcălești viața reinventând-o prin mica publicitate?!

BĂTRÂNUL: La fel ca el... *(TELEFONISTA deschide ușa de la intrare.)* Nu pleca...

TELEFONISTA: Pe stradă zăpada e murdară. O confunzi cu gunoiul. Acolo stau curvele adevărate. Ai cunoscut vreodată târfe?... Sunt cele mai sincere femei. Au haine frumoase, bani și sunt râvnite. Ce-ți mai poți dori?

BĂTRÂNUL: Ai putea sta cu mine... Îți arăt pozele și pălăria colonială... Dacă vrei, poți s-o porți... Mergem la teatru și ne uităm la actori prin binoclu... Tu gătești, eu cumpăr lapte... Ne plimbăm prin parc... *(Se ridică și scoate pe rând toate televizoarele și radiourile din priză.)* Te las să țopăi în patul ăsta. Are arcuri grozave... M-am obișnuit cu canapeaua din bucătărie... Ce liniște o să fie... Am să-ți povestesc viața mea...

TELEFONISTA: Moșule, minți lumea povestind că ai trăit-o. *(TELEFONISTA iese din cameră. BĂTRÂNUL închide și ultimul televizor.)*

BĂTRÂNUL: A meritat să joci și numai pentru doi spectatori?... Merită?... *(În dreptul ferestrei, respirând adânc.)* Ceilalți doar au auzit despre omul care joacă și câștigă tot. Nu pot decât să și-l închipuie... Ce săraci sunt oamenii ăia... *(Revine în cameră și oprește pendula.)* La ce folos să mă mai amăgești?...

CORTINA